



Die Gaste

Sayı: 39 / Kasım-Aralık 2015

3 1 Kasım Yeniden Seçim Sonuçları

5 1 Kasım Seçimi ve Türkiye'nin Geleceği

Ercan KARAKAŞ

Hukukun üstünlüğünü ve de ifade ve basın özgüllüğünü yok sayarak, muhalif sesleri bastırmaya çalışarak, kuvvetler ayrılığını sağlayacak yerde bunları tek elde toplamaya çalışarak Türkiye'yi istikrara kavuşturmak mümkün değildir.

8 Göç Kökenli Çocuk ve Gençlerde Bi-Kültürel Kimlik Gelişim Süreci

Dr. Nilüfer KESKİN

Hiçbir biçimde ikinci ya da üçüncü kuşakta kesinlikle göze batan bi-kültürel kimlik kavramı oluşmamaktadır. Göçmen gençlerin bu yaratıcı kimlik oluşmasını desteklemek için ve tanımak için, özellikle bu gençlerin kendilerini bulma ve kendilerini yetiştirme süreçlerindeki deneyimlerine yalnızca izin vermekle kalınmamalı, teşvik de edilmelidir.

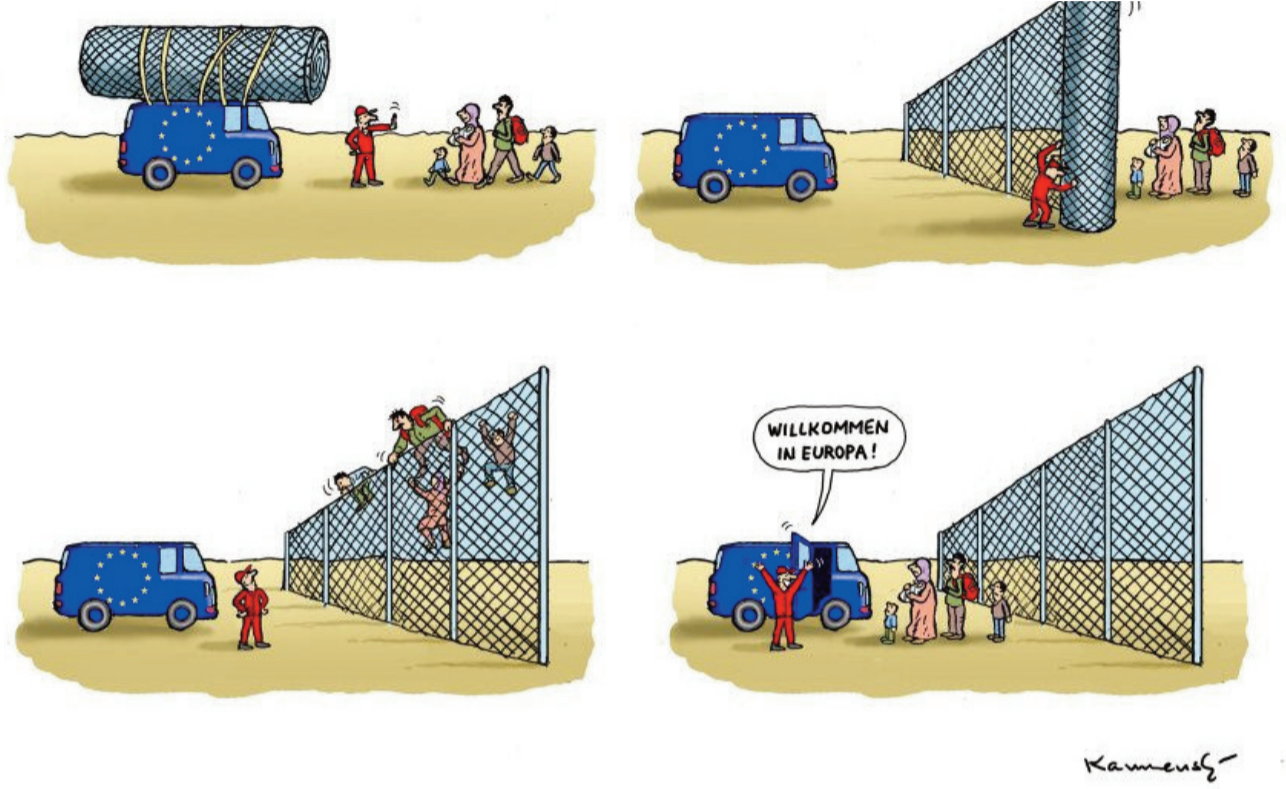
9 Türk Tipi Çocuk Yetiştirmek İçin Mutlaka Uyulması Gereken On İki Kural

Engin ÖZER

13 "Hoşgeldin Kültürü"ndeki Çelişkiler

Prof. Dr. Franz HAMBURGER

İşgücü, sadece insanlar sevildiğinden ya da konuk olarak ağırlandık için değil, o insanların işgücüne gereksinim olduğu için isteniliyor. Bu gariplik ve belirsizlik "konuk işçi" kavramının oluşmasında da belirleyici olmuştur. O sadece ve yalnızca işçi olmalıydı, ama gereksinim kalmadığı zaman da geri gönderilebilirdi.



Hoşgeldin Kültürü, Göçmenler ve Mülteciler

Suriyeli yüz binlerce sığınmacının Almanya'nın kapısına dayanmasıyla birlikte eski bir söylem yeniden diriltildi: *Hoşgeldin Kültürü*.

Belki de Türkçeye "*misafirperverlik*" ya da "*konukseverlik*" olarak çevrilebilecek olan Almanca "*Willkommenskultur*", göçmen ve mülteci sorunları karşısında ortaya çıkan karşıtlığı kısmen telafi etmeye yönelik bir söylem gibi görünmektedir. Ancak kendi içinde pek çok çelişkiyi barındıran bir söylemdir.

Herşeyden önce, bir ülke sınırları içindeki bir yerleşik toplumda yabancılara kötü davranma, yabancılardan hoşlanmama, yabancıyı "yaban" olarak görme karşısında, yabancılara bir çeşit misafir/konuk olarak görülmesi gerek-

tiğini söylemek, yani "*Hoşgeldin Kültürü*"nden söz etmek bir eksikliğin, bir yokluğun karşılığıdır. Eğer Alman toplumunda bir "hoşgeldin kültürü", Türkçe söylersek "konukseverlik" yerleştirilmek isteniyorsa, bunun anlamı, böyle bir "konukseverlik" in Alman toplumunda fazlaca bulunmadığı demektir.

Bir yandan Alman iş piyasasının her yıl 500 bin ya da 1 milyon yeni işgücüne gereksinmesi olduğundan söz edip, diğer yandan sayıları 1 milyonu bulacağı söylenen Suriyeli sığınmacılara karşı düşmanca sözler söylemek, Suriyeli sığınmacıların Almanya'dan "uzak" tutulması yönünde mitingler düzenlemek bir başka çelişkidir.

Bir yandan 1 milyon mülteciye kapıyı açmaktan söz



edip, öte yandan Almanya sınırlarında "transit bölge" adı altında toplama kampları inşa etmekten söz etmek de bu çelişkiler yumağını daha da büyütmektedir.

Aynı biçimde, bir yandan AB ülkeleri arasında her türlü gümrük ve kimlik kontrolünü ortadan kaldıran Şengen Anlaşması'dan söz edip, diğer yandan Şengen Anlaşması'nı askıya almaktan, sınır kontrollerine yeniden başlamaktan söz etmekte yaşanan ilticacı krizinin bir çelişkisidir.

"Hoşgeldin Kültürü"nü yaygınlaştırmaya katkı bağlamında, sığınmacılara sivil halkın ve sivil toplumun gönüllü yardımı talebiyle eldeki ve evdeki kullanılmış ya da kullanılmayan giyim eşyaları belli merkezlerde toplanırken ve tasnif edilirken, öte yandan toplanan eşyaların itiş-kakış karton kutulara tıklması ve ellerinde son model cep telefonları, yepyeni sırt çantaları, montları ve kotlarıyla gelen sığınmacılara dağıtılmak üzere bir kenara konulması da yaşanan sürecin ortaya çıkardığı bir diğer çelişkidir.

Almanya sınırlarına dayanan Suriyeli sığınmacılar karşısında düzenlenen aşırı-sağcı mitinglerde "istemazük" diye haykırılırken, diğer yandan Almanya'ya ulaşabilmek için denizlerde boğularak yaşamlarını yitiren insanlar için üzüntü beyan etmek yine yaşanan "sığınmacı krizi"nin yarattığı bir çelişkidir.

Hiç şüphesiz "Willkommenskultur"den söz edenlerin çoğunluğu "Alman toplumunda bir "konukseverlik kültürü"nü,

geleneğinin olmadığını bilincindedirler. Yine de "Willkommenskultur" söylemiyle, bir yandan yeni sığınmacılara yönelik olumsuz tutumlar engellenmeye çalışılırken, diğer yandan zaten varolan "yabancı düşmanlığı"ni bir nebze de olsa azaltmak hedeflemektedirler. Böylesi bir hedef, ne kadar mütevazı olursa olsun, her durumda takdiri ve saygıyı hak etmektedir. Ancak gerçekler kabul edilmedikçe, bu takdir ve saygı da, tıpkı "Hoşgeldin Kültürü" gibi lafta kalacaktır.

Onlarca yıl boyunca göçmenlere, özellikle Türkiyeli göçmenlere gösterilen hoşgörüsüzlük (toleranssızlık) ve kaba davranışlar karşısında sürekli olarak "konuk işçi" söylemlerine yaslanılarak zamanlar boşa harcıdığı gibi, bu kez de "Hoşgeldin Kültürü" söylemleriyle aynı hoşgörüsüzlük ve kaba davranışlar görmezlikten gelinecektir.

Sorun, sadece Alman toplumunun "misafirperver/konuksever" insanlar haline gelmesi değildir. Yasalardan idari işlemlere kadar yaşamın her alanında sürüp giden ve zaman içinde kurumsal boyutlara ulaşan ayrımcılık (diskriminasyon) varoldukça, "Doğu" toplumlarının insanları "cahil ve medeniyet görmemiş" insanlar gözüyle bakan "üstünlük" varlığını sürdürdükçe, göçmen toplumunun çözülebilecek eğitim ve dil gibi sorunları karşısında "bir varmış, bir yokmuş" yaklaşımı devam ettikçe "Hoşgeldin Kültürü" söylemlerinin fazlaca bir etkisi olmayacaktır.

DIE GASTE

İki AYLIK TÜRKÇE GAZETE

TÜRKISCHE ZEITUNG

ERSCHEINUNGSWEISE: ALLE ZWEI MONATE
Unentgeltlich

ISSN 2194-2668

Yayıncı/Herausgeber: Initiative
zur Förderung von Sprache und
Bildung e.V. (IFSB)

DİL VE EĞİTİMİ DESTEKLEMEK
İÇİN İNİSİYATİF e.V.

YAYIN SORUMLUSU (VİSDP):

ENGİN KUNTER
(Frankfurt Üniversitesi)

YAYIN KURULU/REDAKTION:

ENGİN KUNTER
(Frankfurt Üniversitesi)
GÜLDEN GÜNGÖR
(Frankfurt Üniversitesi)
OZAN DAĞHAN
(Duisburg/Essen Üniversitesi)
MICHAEL JOOS
(Darmstadt Üniversitesi)
NERİMAN ORMAN
(Köln Üniversitesi)
SİNEM ULUTAŞ
(Köln Üniversitesi)

Posta Adresi:
Postfach 55 03 28
60402 Frankfurt/Main

İnternet Adresi:
www.diegaste-online.de

e-Posta/e-Mail:
diegaste@yahoo.com

Bağış İçin Banka Bilgileri:
IBAN: DE8930050110100546
8796
BIC: DUSSEDDXXX

Dizgi/Layout: Die Gaste
Baskı/Druck: Hürriyet-Deutschland

İÇERİK

Hoşgeldin Kültürü, Göçmenler ve Mülteciler	1	Die Gaste
1 Kasım Yeniden Seçim Sonuçları	3	Die Gaste/Haber
1 Kasım Seçimi ve Türkiye'nin Geleceği	5	Ercan Karakaş
1 Kasım Yeniden Seçimi ve Yurtdışı Oyları	6	Ozan Dağhan
VW Skandalı!	7	Die Gaste/Haber
Dünya Kupası'nda Rüşvet Skandalı!	7	Die Gaste/Haber
Gök Kökenli Çocuk ve Gençlerde Bi-Kültürel Kimlik Gelişim Süreci	8	Dr. Nilüfer Keskin
Türk Tipi Çocuk Yetiştirmek İçin Mutlaka Uyulması Gereken On İki Kural	9	Engin Özer
Dresden'e PİRİNCE giderken evdeki bulgurdan olan bir kin-nefret tahrikçisinin duvara	10	İmdat Ulusoy
toslayan ibretlik hazin hali...		
Üç Türk Casus Olayı	10	Die Gaste/Haber
Suriyeli Sığınmacılar ve Alman Ekonomisi	11	Ahmet Onay
Güncel Gelişmeler Nedeniyle Yanlış Yansıtmaya İlişkin Bazı Düşünceler	12	Tobias Studer
Sığınmacılara karşı şiddet tırmanıyor	12	Die Gaste/Haber
"Hoşgeldin Kültürü"ndeki Çelişkiler	13	Prof. Dr. Franz Hamburger
Dünya Klasikleri	15	Kitap Tanıtım
Suriyeli Sığınmacılar	16	Die Gaste

1 Kasım Yeniden Seçim Sonuçları

Almanya			
	7 Haziran	1 Kasım	Değişim
Seçmen Sayısı	1.406.520	1.411.198	4.678
Kullanılan Oy	482.746	575.564	92.818
Katılım Oranı	%34,32	%40,79	6,47

	7 Haziran		1 Kasım		Değişim	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Oy	%
AKP	255.426	52,91	340.249	59,70	84.823	6,79
HDP	83.250	17,25	90.808	15,93	7.558	-1,32
CHP	76.134	15,77	84.282	14,79	8.148	-0,98
MHP	46.281	9,59	42.571	7,47	-3.710	-2,12
SP+BBP	6.882	1,43	5.380	0,94	-1.502	-0,49
VP	2.874	0,60	1.726	0,30	-1.148	-0,30
KP	106	0,02	1.442	0,25	1.336	0,23
HKP	753	0,16	856	0,15	103	-0,01

Berlin			
	7 Haziran	1 Kasım	Değişim
Seçmen Sayısı	140.420	139.560	-860
Kullanılan Oy	43.441	49.092	5.651
Katılım Oranı	%30,94	%35,17	4,23

	7 Haziran		1 Kasım		Değişim	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Oy	%
AKP	18.848	43,93	23.559	48,46	4.711	4,53
CHP	10.100	23,54	11.010	22,64	910	-0,90
HDP	8.791	20,49	9.471	19,48	680	-1,01
MHP	3.470	8,09	3.058	6,29	-412	-1,80
SP+BBP	783	1,83	563	1,16	-220	-0,67
VP	416	0,97	242	0,50	-174	-0,47
HKP	61	0,14	55	0,11	-6	-0,03
KP	11	0,03	318	0,65	307	0,62

Düsseldorf			
	7 Haziran	1 Kasım	Değişim
Seçmen Sayısı	128.984	130.335	1351
Kullanılan Oy	50.165	57.781	7.616
Katılım Oranı	%38,89	%44,33	5,5

	7 Haziran		1 Kasım		Değişim	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Oy	%
AKP	29.502	59,49	36.987	64,59	7.485	5,10
HDP	6.736	13,58	7.193	12,56	457	-1,02
CHP	6.499	13,11	6.954	12,15	455	-0,96
MHP	5.633	11,36	5.047	8,81	-586	-2,55
SP+BBP	524	1,06	407	0,71	-117	-0,35
VP	282	0,57	150	0,26	-132	-0,31
KP	9	0,02	148	0,26	139	0,24
HKP	80	0,16	75	0,13	-5	-0,03

Essen			
	7 Haziran	1 Kasım	Değişim
Seçmen Sayısı	115.756	116.012	256
Kullanılan Oy	44.869	52.667	7.798
Katılım Oranı	%38,76	%45,4	6,64

	7 Haziran		1 Kasım		Değişim	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Oy	%
AKP	27.343	61,93	35.031	67,10	7.688	5,17
HDP	6.335	14,35	6.717	12,86	382	-1,49
CHP	4.649	10,53	5.087	9,75	438	-0,78
MHP	4.693	10,63	4.153	7,96	-540	-2,67
SP+BBP	539	1,22	754	1,44	215	0,22
VP	150	0,34	89	0,17	-61	-0,17
HKP	71	0,16	75	0,14	4	-0,02
KP	3	0,01	30	0,06	27	0,05

Frankfurt			
	7 Haziran	1 Kasım	Değişim
Seçmen Sayısı	139.091	140.790	1.699
Kullanılan Oy	49.982	57.178	7.196
Katılım Oranı	%35,93	%40,61	4,68

	7 Haziran		1 Kasım		Değişim	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Oy	%
AKP	23.515	47,72	30.831	54,35	7.316	6,63
HDP	10.775	21,87	11.487	20,25	712	-1,62
CHP	8.514	17,28	9.179	16,19	665	-1,09
MHP	4.827	9,80	4.201	7,41	-626	-2,39
SP+BBP	808	1,64	480	0,85	-328	-0,79
VP	327	0,66	196	0,35	-131	-0,31
HKP	87	0,18	91	0,16	4	-0,02
KP	14	0,03	28	0,05	14	0,02

Hamburg			
	7 Haziran	1 Kasım	Değişim
Seçmen Sayısı	82.640	82.889	249
Kullanılan Oy	29.059	34.071	5.012
Katılım Oranı	%35,16	%41,1	5,94

	7 Haziran		1 Kasım		Değişim	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Oy	%
AKP	14.249	49,82	18.330	54,35	4.081	4,53
HDP	5.965	20,86	6.675	19,78	710	-1,08
CHP	5.091	17,80	5.758	17,07	667	-0,73
MHP	2.330	8,15	2.141	6,34	-189	-1,81
SP+BBP	319	1,12	217	0,64	-102	-0,48
VATAN-P	141	0,49	107	0,32	-34	-0,17
HKP	48	0,17	77	0,23	29	0,06
KP	6	0,02	271	0,80	265	0,78

Hannover			
	7 Haziran	1 Kasım	Değişim
Seçmen Sayısı	103.982	104.877	895
Kullanılan Oy	30.952	37.795	6.843
Katılım Oranı	%29,77	%36,04	6,27

	7 Haziran		1 Kasım		Değişim	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Oy	%
AKP	14.537	47,63	20.114	53,90	5.577	6,27
HDP	7.727	25,32	8.576	22,98	849	-2,34
CHP	4.895	16,04	5.520	14,78	625	-1,26
MHP	2.427	7,95	2.467	6,61	40	-1,34
SP+BBP	442	1,45	299	0,80	-143	-0,65
VATAN-P	216	0,71	132	0,35	-84	-0,36
HKP	42	0,14	27	0,07	-15	-0,07
KP	12	0,04	27	0,07	15	0,03

Karlsruhe			
	7 Haziran	1 Kasım	Değişim
Seçmen Sayısı	87.616	88.524	908
Kullanılan Oy	%29,034	%36,95	7.261
Katılım Oranı	33,14	41	7,86

	7 Haziran		1 Kasım		Değişim	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Oy	%
AKP	15.415	53,69	21.571	60,02	6.156	6,33
HDP	5.415	18,86	6.247	17,37	832	-1,49
CHP	4.619	16,09	5.151	14,33	532	-1,76
MHP	2.391	8,33	2.359	6,55	-32	-1,78
SP+BBP	422	1,47	286	0,79	-136	-0,68
VATAN-P	143	0,50	93	0,26	-50	-0,24
HKP	39	0,14	56	0,16	17	0,02
KP	5	0,02	20	0,06	15	0,04

1 Kasım Yeniden Seçim Sonuçları

Köln			
	7 Haziran	1 Kasım	Değişim
Seçmen Sayısı	128.250	128.511	261
Kullanılan Oy	49.436	57.674	8.238
Katılım Oranı	38,55	44,88	6,33

	7 Haziran		1 Kasım		Değişim	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Oy	%
AKP	26.490	54,44	34.614	60,79	8.124	6,35
HDP	9.162	18,83	9.588	16,84	426	-1,99
CHP	7.355	15,11	7.997	14,05	642	-1,06
MHP	4.405	9,05	3.895	6,83	-510	-2,22
SP+BBP	486	1,00	341	0,60	-145	-0,40
VP	275	0,57	162	0,28	-113	-0,29
HKP	86	0,18	68	0,12	-18	-0,06
KP	10	0,02	41	0,07	31	0,05

Mainz			
	7 Haziran	1 Kasım	Değişim
Seçmen Sayısı	56.317	56.477	160
Kullanılan Oy	19.094	22.502	3.408
Katılım Oranı	33,90	39,84	5,94

	7 Hazi-		1 Kasım		Değişim	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Oy	%
AKP	10.382	55,01	13.251	59,54	2.869	4,53
HDP	4.137	21,92	4.627	20,78	490	-1,14
CHP	2.503	13,26	2.610	11,73	107	-1,53
MHP	1.440	7,63	1.340	6,01	-100	-1,62
SP+BBP	167	0,88	111	0,50	-56	-0,38
VP	93	0,49	56	0,25	-37	-0,24
HKP	20	0,11	28	0,13	8	0,02
KP	7	0,04	119	0,53	112	0,49

Münih			
	7 Haziran	1 Kasım	Değişim
Seçmen Sayısı	112.452	113.117	665
Kullanılan Oy	35.729	43.998	8.269
Katılım Oranı	31,77	38,90	7,13

	7 Haziran		1 Kasım		Değişim	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Oy	%
AKP	19.254	54,78	27.643	63,35	8.389	8,57
CHP	7.406	21,07	8.322	19,07	916	-2,00
HDP	3.242	9,22	3.492	8,00	250	-1,22
MHP	3.652	10,39	3.290	7,54	-362	-2,85
SP+BBP	818	2,33	533	1,22	-285	-1,11
VP	214	0,61	114	0,26	-100	-0,35
HKP	60	0,17	49	0,11	-11	-0,06
KP	10	0,03	33	0,08	23	0,05

	AKP		HDP		CHP		MHP		SP+BBP		VP		HKP		KP	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%
Almanya	340.249	59,70	90.808	15,93	84.223	14,78	42.571	7,47	5.380	0,94	1.732	0,30	784	0,14	1.442	0,25
ABD	4.947	19,96	5.528	22,31	12.218	49,31	1.418	5,72	242	0,98	167	0,67	15	0,06	17	0,07
Avusturya	29.972	68,96	5.652	13,00	4.233	9,74	2.725	6,27	524	1,20	65	0,15	67	0,15	36	0,08
Belçika	38.462	69,40	6.256	11,29	5.554	10,02	4.080	7,36	648	1,17	132	0,24	77	0,14	28	0,05
Fransa	82.442	58,36	36.504	25,84	12.098	8,56	7.480	5,30	1.270	0,90	258	0,18	267	0,19	139	0,10
Hollanda	78.793	69,66	8.936	7,90	13.183	11,65	10.264	9,07	1.130	1,00	192	0,17	155	0,14	103	0,09
İsviçre	12.030	29,11	18.867	45,65	7.374	17,84	2.331	5,64	307	0,74	176	0,43	38	0,09	18	0,04
Ülkeler Toplamı	647.025	56,37	220.059	19,17	176.737	15,40	80.884	7,05	10.634	0,93	3.321	0,29	1.573	0,14	1.919	0,17

Münster			
	7 Haziran	1 Kasım	Değişim
Seçmen Sayısı	102.694	103.230	536
Kullanılan Oy	27.107	35.092	7.985
Katılım Oranı	26,40	33,99	7,59

	7 Haziran		1 Kasım		Değişim	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Oy	%
AKP	17.487	65,72	24.717	71,09	7.230	5,37
HDP	3.322	12,48	3.905	11,23	583	-1,25
CHP	3.020	11,35	3.565	10,25	545	-1,10
MHP	2.015	7,57	1.997	5,74	-18	-1,83
SP+BBP	362	1,36	255	0,74	-107	-0,62
VP	131	0,49	69	0,20	-62	-0,29
HKP	48	0,18	40	0,12	-8	-0,06
KP	3	0,01	20	0,06	17	0,05

Nürnberg			
	7 Haziran	1 Kasım	Değişim
Seçmen Sayısı	64.447	64.513	66
Kullanılan Oy	21.067	25.301	4.234
Katılım Oranı	32,69	39,22	6,53

	7 Haziran		1 Kasım		Değişim	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Oy	%
AKP	9.658	46,39	13.703	54,75	4.045	8,36
HDP	4.904	23,56	5.262	21,03	358	-2,53
CHP	2.766	13,29	2.863	11,44	97	-1,85
MHP	2.736	13,14	2.556	10,21	-180	-2,93
SP+BBP	390	1,87	254	1,02	-136	-0,85
VATAN-P	158	0,76	178	0,71	20	-0,05
HKP	30	0,14	83	0,33	53	0,19
KP	5	0,02	19	0,08	14	0,06

Stuttgart			
	7 Haziran	1 Kasım	Değişim
Seçmen Sayısı:	141.714	142.798	1.084
Kullanılan Oy	52.818	66.118	13.300
Katılım Oranı:	%37,27	%46,3	9,03

	7 Haziran		1 Kasım		Değişim	
	Aldığı Oy	%	Aldığı Oy	%	Oy	%
AKP	28.647	55,05	39.898	60,89	11.251	5,84
HDP	8.884	17,07	9.967	15,21	1.083	-1,86
CHP	6.503	12,50	7.808	11,92	1.305	-0,58
MHP	6.186	11,89	6.067	9,25	-119	-2,64
SP+BBP	883	1,70	880	1,34	-3	-0,36
VP	321	0,62	197	0,30	-124	-0,32
HKP	81	0,16	132	0,20	51	0,04
KP	11	0,02	368	0,56	357	0,54

1 Kasım Seçimi ve Türkiye'nin Geleceği

CHP Genel Başkan Yardımcısı Ercan KARAKAŞ

Türkiye tarihinde ilk kez bir yıl içerisinde beş ay arayla iki seçim yaşandı. 7 Haziran'da yapılan seçimde seçmenler 13 yıllık AKP iktidarına son vermişti. Meclis aritmetiği koalisyonu zorunlu kılıyordu. Cumhurbaşkanı teamüllere uyacağını, Davutoğlu hükümeti kuramazsa hükümeti kurma görevini ana muhalefet partisinin Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'na vereceğini açıklamıştı. Bu bir aldatmacaydı. CHP önce "istikşafı" görüşmelerle oyalandı, sonra da 45 günlük süre tam dolmadan Kılıçdaroğlu'na görev verilmedi. 7 Haziran'da büyük bir düş kırıklığı yaşayan Cumhurbaşkanı, asıl niyetini, yani erken seçimi –onun deyişiyle tekrar seçimi– resmileştirdi ve ilan etti. Davutoğlu ve AKP yönetiminin Cumhurbaşkanı'na rağmen farklı bir tutum içerisinde olamayacağı zaten bilinen bir şeydi.

Muhalefet Cumhurbaşkanı'nın bu oyununu bozamadı. Oysa, AKP'nin yüzde 41 oyuna karşı yüzde 59 oya sahip üç muhalefet partisinden CHP, MHP ve HDP'den beklenen, AKP hükümetlerine karşı yürüttükleri muhalefet temelinde asgari müştereklerde bir araya gelmeleriydi. Önce meclis başkanını belirlemeleri, meclisi açık tutmaları ve ciddi biçimde AKP'siz bir hükümet seçeneğini yaratmaya çalışmalarıydı. Bırakalım bir alternatif hükümet oluşturmayı, meclis başkanını dahi seçemediler. Böylece halkta ve seçimde büyük bir düş kırıklığının ortaya çıkmasına neden oldular. Bu sonuçta, en büyük rol her şeye "hayır" diyen MHP'ye aittir.

1 Kasım seçim tahmini ve sonuçları

Türkiye'de genel kanı "1 Kasım seçim sonuçları, üç aşağı beş yukarı 7 Haziran sonuçları gibi olur" şeklindeydi. Kamuoyu yoklamaları da genelde bu kanıyı doğrular nitelikteydi. Başlangıçta AKP'nin oyu bir miktar daha düşer denilirken seçim tarihi yaklaştıkça yüzde 43'lerden söz edilmeye başlandı. CHP genelde yüzde 26-28 bandında gösterilirken MHP ve HDP'de bir miktar düşüş olabileceği öngörülüyordu.

Ama sonuç farklı oldu. AKP'nin oyları yüzde 49,4'e çıkarken, CHP kendini korudu, en büyük düşüş MHP'de ve sonra HDP'de oldu. Bu durum, AKP için de kamuoyu araştırma şirketleri için de, kendilerinin de ifade ettiği gibi, sürpriz oldu. Kamuoyu araştırmacıları açıklanamayan bir "dip dalga"dan vs. bahsettiler. Doğrusu işin içinde olan herkes gibi, kampanya sürecinde iki şeyi saptayabiliyorduk. Birincisi, katılımın 7 Haziran'a göre daha yüksek olacağı; ikincisi, halkta bir sakinlik, bir sessizlik olduğu idi. Bu sessizliğin sandıkta kendisini nasıl göstereceğini tabii bilemiyorduk. Ama istediğimiz, temenni ettiğimiz şey, bu sessizliğin AKP'ye ders vermeye yönelik bir sessizlik olabileceği şeklindeydi. Ancak seçim sonucu bunun tam tersini gösterdi. AKP, 5 milyonun üzerinde yeni oyla, tek başına iktidar olacak güce ulaştı.

13 yıldır iktidarda olan AKP'nin; demokrasi, hukuk devleti, gelir adaletsizliği, işsizlik, bağımsız yargı, ifade ve basın özgürlüğü, Kürt meselesi, AB sürecinin ilerletilmesi, barışçı dış politika, kırılğan olmayan bir ekonomi gibi konularda ilerleme sağlayamadığı ortada.

Türkiye'nin tüm sorunlarının çözümü, ekonomi dahil, eksiksiz bir demokrasiye geçilmesiyle mümkündür. Hukukun üstünlüğünü ve de ifade ve basın özgüllüğünü yok sayarak, muhalif sesleri bastırmaya çalışarak, kuvvetler ayrılığını sağlayacak yerde bunları tek elde toplamaya çalışarak Türkiye'yi istikrara kavuşturmak mümkün değildir.

Peki, yeni kurulacak olan AKP hükümeti öncekilerden farklı olarak gerçek anlamda özgürlüklerden, hukuktan, adaletten, demokrasiden yana bir tavır gösterebilecek mi? Sanmıyoruz. Keşke gösterebilse.

Toplumu bugüne kadar olmadık şekilde kutuplaştırdığı, muhalefeti düşman olarak gördüğü de bilinen bir gerçek. Diğer yandan, Türkiye'yi giderek çağdaş ve demokratik dünyadan uzaklaştırdığı da üzerinde uzlaşılan bir tespit. Bütün uluslararası saygın kuruluşların ölçümlerine göre, Türkiye en iyi sınıflandırmayla "yarı özgür," "melez demokrasi," "seçimli otoriterlik" olarak tanımlanıyor.

İki seçim arasında yaşananlar

Yukarıda belirtilen kötü gidişin farkında olan seçmen, bu nedenle, 7 Haziran'da oylarıyla AKP'nin 13 yıllık iktidarına ve Recep Tayyip Erdoğan'ın otoriter başkanlık düşüne son vermişti. Erdoğan ve AKP bu sonucu kabul etmedi. Erken seçim kurguladı. Seçim sonrası muhalefetin bir araya gelip, hiç değilse birlikte meclis başkanını seçmeyi de başaramaması AKP'nin erken seçim stratejisinin hayata geçmesini kolaylaştırdı.

1 Kasım seçimini hayat memmat meselesi olarak gören AKP, seçim kampanyasını şiddet ve korku stratejisiyle yürüttü. Suruç katliamının ve IŞİD hücrelerinin üzerine gitmeyerek, 10 Ekim Ankara'da yaşanan korkunç katliamın yolunu açtı. "Çözüm sürecini buzdolabına kaldırdım" diyerek çatışma sürecini yeğlediğini gösterdi. PKK'nın da şiddeti tırmandırması, her gün gelen çatışma ve ölüm haberleri ve artan canlı bomba korkusu insanları can ve mal derdine düşürdü. Korku her yerde hakim olmaya başladı. 7 Haziran'da AKP hükümetine son veren seçmen, 1 Kasım'da can derdiyle başka çare göremeyip yeniden AKP'ye yöneldi. Kimi yazarların ve siyaset bilimcilerin vurguladığı gibi, AKP insanlara ölümü gösterip sıtmaya razı etti. Tabii bu yönelişte, muhalefetin 7 Haziran seçim sonuçlarının gereğini yerine getirmemesinin, AKP'nin bu durumu "muhalefetten bir şey olmaz diyerek" sürekli olarak

vurgulamasının ve insanların istikrar arayışının da rolü oldu.

Diğer yandan Recep Tayyip Erdoğan'ın taktik olarak bu kez meydanlardan uzak kalmaya çalışması, CHP'nin halka sunduğu sosyal politikaların AKP tarafından neredeyse aynen seçim bildirgelerine alınması; seçim çevrelerinin özelliklerine göre listelerini 257 yeni adayla güçlendirmeleri de AKP'ye yönelişe bir yan katkı sağladı.

Elbette, AB gözlemcilerinin de tespit ettiği gibi, bu seçimlerin de eşitlikçi ve adil olmayan bir şekilde yapıldığını, devletin tüm olanaklarının AKP tarafından kullanıldığını, HDP'nin genel merkezi dahil örgüt binaları ve seçim bürolarına 400'ün üzerinde saldırı yapıldığını da kayda geçirmek gerekir. TRT 1'de seçimden önceki bir ayda 37 AKP'li ile söyleşi yapılırken muhalefetten hiç kimseye yer verilmemiş olması durumun vahametini göstermektedir.

Türkiye'nin geleceği

1 Kasım seçimleri sonrasında Başbakan Davutoğlu balkon konuşmasında herkesi kucaklayacaklarını, kimseyi dışlamayacaklarını vb. söyledi; kardeşlikten bahsetti. Ama bunları söylerken yanında dikilenlerden birisi de *Hürriyet* Gazetesi'ne baskın yapanların başındaki kişiydi. AKP sözcüleri de ilk işin yeni anayasa olacağını söylediler. Cumhurbaşkanlığı cenahından ise başkanlık sisteminin gerçekleştirileceği yönünde açıklamalar yapıldı. Kürt meselesinin demokratik yollardan, parlamento çatısı altından müzakere ile ele alınması gereğinden hiç bahsetmeden, çözüm olarak yine askeri yöntemlere vurgu yapıldı.

Türkiye'nin tüm sorunlarının çözümü, ekonomi dahil, eksiksiz bir demokrasiye geçilmesiyle mümkündür. Hukukun üstünlüğünü ve de ifade ve basın özgüllüğünü yok sayarak, muhalif sesleri bastırmaya çalışarak, kuvvetler ayrılığını sağlayacak yerde bunları tek elde toplamaya çalışarak Türkiye'yi istikrara kavuşturmak mümkün değildir.

Peki, yeni kurulacak olan AKP hükümeti öncekilerden farklı olarak gerçek anlamda özgürlüklerden, hukuktan, adaletten, demokrasiden yana bir tavır gösterebilecek mi? Sanmıyoruz. Keşke gösterebilse. Ama Türkiye siyasetinde "yaptıklarımız, yapacaklarımızın teminatıdır" diye bir söz var. AKP de bu sözü çok kullanan partilerin başta geleni.

Kısacası muhalefet ve demokrasi güçleri mucize beklememeli. Türkiye'yi zor günler bekliyor. Umutsuzluğa düşülmemelidir. Yapılacak şey belli; yanlışlardan gerekli dersleri çıkarmak ve bunlardan arınarak özgürlük, eşitlik, demokrasi ve barış mücadelesini sürdürmek. Bu değerleri savunan tüm oluşumların ve bireylerin iş ve güç birliğini sağlamak. Tabii burada da en büyük görev ana muhalefet partisi CHP'ye düşüyor. CHP demokrasi güçleri için bir çatı olabilir. CHP'nin bu görevi yerine getirebilmesi ve çekim merkezi olabilmesi için yüzünü sosyal demokrasiye çevirmesi ve de yeniden yapılanması, ideolojik-programatik ve örgütsel bakımdan kendisini köklü biçimde yenilemesi bir zorunluluktur.

1 Kasım Yeniden Seçimi ve Yurtdışı Oyları

Ozan DAĞHAN

Adına ister "Alamancı" denilmiş olsun, ister "diaspora Türkleri" denilerek "lobicilik" yapmaya soyunulsun, sonuçta bir de "yurtdışı seçmeni" olup çıktık.

"Yurtdışı seçmeni" olarak, yıllar boyunca gümrük kapılarında oy verme hakkıyla avutulanlar, 55 yıllık göç tarihinde ilk sınavını 10 Ağustos 2014'de yapılan Cumhurbaşkanlığı Seçimi'nde doğrudan sandığa oy atarak verdik.

Yaz tatiline denk gelen bu sınavda pek de başarılı olduğumuz söylenemez.

İlk kez konsolosluklarda ya da onların münasip gördükleri yerlerde kurulan sandıklarda oy verdiğimiz Cumhurbaşkanlığı Seçimi'ne katılım %8,4 olmuştur. Diğer ifadeyle, 2.780.757 "yurtdışı seçmeni"nin sadece 232.795'i oy kullanmıştır. Buna karşın "yurtdışı seçmeni" olarak tatilde olduğumuz için gümrük kapılarındaki oylarda da belirgin bir artış olmuştur. 297.340 "tatilci", yani "yurtdışı seçmenleri"nin %10,7'si gümrüklerde oy kullanmıştır. Böylece toplamda 530.135 seçmen, yani toplam seçmenin %19,1'i Cumhurbaşkanlığı Seçimi'nde oy kullanarak ilk "milli maçını" yapmıştır.

Bu seçimde R. Tayyip Erdoğan oyların %62,5'ini alarak birinci çıkarken, CHP+MHP'nin desteklediği cumhurbaşkanı adayı Ekmeleddin İhsanoğlu oyların %29,2'sini ve HDP'nin adayı Selahattin Demirtaş %8,3'ünü almıştır.

Ardından bir ilk daha yaşanmış ve 7 Haziran 2015 Genel Milletvekili Seçimi için "yurtdışı seçmeni" **8 Mayıs-31 Mayıs** arasında sandık başına gitmiştir. Kayıtlı 2.866.979 "yurtdışı seçmeni"nin %32,5'i, yani 931.646'sı sandığa giderek oylarını kullanmıştır.

7 Haziran seçimlerinin yurtdışı sandıklarındaki galibi AKP oyların %50,4'ünü alarak birinci parti olurken, HDP %21,4 oy oranıyla ikinci ve CHP %15,9 oy oranıyla üçüncü parti olmuştur. MHP'nin oyları ise %9,1 düzeyinde kalmıştır.

7 Haziran seçimleri muhalefet partilerinin yurtdışı seçmenlerine yönelik seçim propagandalarını öğrenmeye yönelik ilk acemi girişimi olarak da bir ilki oluşturmuştur. Sonuçta, muhalefet partileri bu çalışmalarında fazlaca etkin olamamışlardır. Bunun yerine kendi seçmenlerini değişik araçlarla sandığa götürmekle yetinmişlerdir. HDP bu konuda daha etkin bir görünüm sergilemiştir. İktidar partisi, yani AKP ise, değişik devlet kurumları aracılığıyla (DİTİB) ya da devletin doğrudan örgütlediği "sivil toplum kuruluşları"yla (UETD-Avrupalı Türk Demokratlar Birliği) kendi yurtdışı seçmenlerini sandığa götürmekte oldukça başarılı olmuştur. Özellikle camilerde seçim propagandaları yapılmış ve cami önlerinden kaldırılan otobüslerle seçmenler sandığa götürülmüştür.

7 Haziran seçim sonuçları "keenlemyekün", yani yok hükmünde olunca, 1 Kasım'da yeniden seçimlere gidildi.

1 Kasım seçimlerinde **8 Ekim-25 Ekim** arasında "Adrese Dayalı Nüfus Kayıt Sistemi"yle yurtdışı seçmen kütüğüne kaydedilmiş 2.880.554 vatandaşın (geçici sonuçlara göre) 1.159.871'i, yani %40,3'ü sandığa gitmiştir. Seçim sonucunda AKP oyların %56,4'ünü alarak birinci parti olurken, HDP %19,2 oy oranıyla ikinci ve CHP %15,4 oy oranıyla üçüncü parti olmuştur.

MHP'nin oy oranı %7,1'de kalmıştır.

1 Kasım seçimlerinde, 7 Haziran seçimlerinde olduğu gibi, muhalefet partilerinin yurtdışı seçmenlerine yönelik elle tutulup bir çalışması olmamıştır. Buna karşın AKP'nin DİTİB ve UETD aracılığıyla yürüttüğü çalışmaları sürdürürken, diğer yandan Avrupa'daki "yurtdışı seçmenleri"ne Ahmet Davutoğlu imzalı mektuplar gönderilmiştir. Seçmenlerin adreslerinin nereden ve nasıl bulunduğu bugüne kadar yanıtlanmamış bir soru olarak ortada kalmıştır.

1 Kasım seçimlerinin hiç tartışmasız en çok "çalışan" partisi AKP olmuştur. Bu çalışmanın odak noktası ise, 7 Haziran seçimlerinde sandığa gitmeyen "yurtdışı seçmenleri"ni sandığa götürmek olmuştur. Bunun sonucunda da 7 Haziran'da %32,5 olan katılım oranı %40,8'e yükselmiştir.

Almanya somutunda ele alırsak, 1 Kasım seçimlerinde, 7 Haziran seçimlerine göre 92.818 daha fazla seçmen sandığa gitmiştir. Bunun sonucunda AKP'nin oyları 84.823 artarak %59,7'ye yükselmiştir. HDP'nin ek seçmen sayısı 7.558 olurken, 7 Haziran seçimlerine göre CHP'li 8.148 yeni seçmen sandığa gitmiştir.

Bu sonuçlara göre, 7 Haziran seçimlerine göre artan 92.818 seçmenin 84.823'ü, yani %91'i AKP'ye oy vermiştir. Örneğin, Berlin'de bir önceki seçime göre oy kullananların sayısı 5.651 artarken, AKP'nin oy artışı 4.711 olmuştur. Benzer durum Almanya'daki tüm sandıklarda belirgin biçimde görülmektedir. (Bkz. Tablo)

	Oy kullananların sayısındaki artış	AKP oylarındaki artış	Oy kullanan sayısı/AKP oyları %
Berlin	5.651	4.711	83,37
Düsseldorf	7.616	7.485	98,28
Essen	7.798	7.688	98,59
Frankfurt	7.196	7.316	101,67
Hamburg	5.012	4.081	81,42
Hannover	6.843	5.577	81,50
Karlsruhe	7.261	6.156	84,78
Köln	8.238	8.124	98,62
Mainz	3.408	2.869	84,18
Münih	8.269	8.389	101,45
Münster	7.985	7.230	90,54
Nürnberg	4.234	4.045	95,54
Stuttgart	13.300	11.251	84,59

Tablonun en ilginç tarafı, hemen hemen tüm eyaletlerde oy kullananların sayısında 7-8 bin artış olurken, AKP'nin oylarında da buna yakın bir artışın ortaya çıkmasıdır. Bu da, AKP'nin bu sayıda seçmeni sandığa taşıdığını göstermektedir. Açık ki, her eyalette 7-8 bin seçmenin sandığa taşınması yaklaşık 200-250 otobüsün kaldırılması anlamına gelmektedir. Bu sayıda taşıma aracının maliyeti bir yana bırakılsa bile, bu sayıda seçmenin belli yerlerde toplanması ve taşınması başlı başına bir organizasyon konusudur. AKP, nasıl olmuşsa olmuş, bu organizasyonu yapabilmıştır.

Şüphesiz burada bir seçim hilesinden de söz edilebilir. En azından kağıt üzerinde, bilgisayar sistemi aracılığıyla 7-8 bin seçmene oy kullandırılabilir. Ancak

konsolosluklardaki sandıklardaki seçmen yoğunluğu ve çevrede park etmiş otobüsler gözönünde bulundurulduğunda bu seçmen artışının bir seçim hilesinden daha çok, geniş parasal olanaklara ve elemana sahip AKP'nin kendi seçmenini sandığa taşıdığı sonucu çıkmaktadır. Bu da DİTİB'in ve UETD'in Almanya çapındaki örgütlülüğünün hiç de azımsanmayacak ölçüde olduğunu göstermektedir.

Yurtdışı oylarına ilişkin diğer dikkat çekici olgu ise, yurtdışında oy kullanma süresinin 3-4 hafta olması ve **seçimlerden bir hafta önce sona ermesidir**.

Süleyman Demirel'in ünlü sözüyle, "**Siyasette bir hafta çok uzun bir süredir...**"

1 Kasım seçim sonuçlarına yönelik anketlerin neden yapıldığını irdelleyen bir yazıda şöyle denilmektedir: "Anketler yapıldıkları günün nabzını tutar, bizdeki gibi son derece kaygan zeminde, son 48 saatin kritik olduğu seçimlerde birkaç haftalık verilerden yola çıkarak doğru sonucu bulmak mümkün değil." (Selçuk Şirin, "Anketler ve Gerçekler: Neden Yanıldık?", Hürriyet, 9 Kasım 2015)

Siyasette bir haftanın çok uzun bir süre olduğu ve "son derece kaygan zeminde son 48 saatin kritik olduğu seçimlerde" yurtdışı sandıklarının seçim gününden bir hafta önce kapanması, hiç kuşkusuz seçimlerin eşitliği ilkesine de terstir. 1 Kasım seçimlerinde olmamış olsa da, son bir hafta içinde meydana gelebilecek siyasal gelişmelerin seçmenlerin parti tercihlerini değiştirebileceği bilinen ve yaşanmış bir gerçektir. Örneğin 5 Haziran 1977 seçimlerinden **iki gün önce** (3 Haziran) dönemin başbakanı S. Demirel'in resmi bir yazıyla Ecevit'e suikast yapılacağı istihbaratını aldıklarını bildirmişti. Buna rağmen Ecevit, mitingi iptal etmemiş ve miting günü Taksim Meydanı'na gitmişti. Bu olayın 5 Haziran 1977 seçimlerinde seçmen davranışlarını ne ölçüde değiştirdiğine ilişkin bir "anket" çalışması olmadığından kesin bir şey söylemek olanaksızdır. Ancak Ecevit'i "*Karaoğlan*" yapan olgulardan birisi de bu olaydır.

Benzer bir durum 1 Kasım seçim sürecinde de ortaya çıkmıştır. Yurtdışında 8 Ekim'de oy verme süreci başladığında 103 insanın ölümüne yol açan IŞİD'in Ankara katliamı gerçekleşmemişti. Aynı biçimde 9 Ekim'de ve hatta katliamın olduğu 10 Ekim'de oy kullananlar açısından belki de oy tercihini değiştirecek böyle bir olay sözkonusu değildi.

Ne yazık ki, yurtdışında oy verme işlemlerinin seçim gününden üç hafta önce **başlaması** ve bir hafta önce **sona ermesi**, hem siyaset bilimine, hem de eşit ve adil seçimlerin yapılmasına aykırıdır. Türkiye'deki seçmenler son bir hafta içinde meydana gelecek gelişmeler karşısında ya da son bir haftada yapılan seçim çalışmalarıyla oy tercihlerini değiştirebilme olanağına sahipken, yurtdışı seçmenlerinin böyle bir olanağı mevcut değildir.

Bu durumda yurtdışı seçmenlerinin oylarını belirleyen seçim sürecindeki parti çalışmaları olmaktan çok, Türkiye'ye ilişkin genel bakış açıları belirleyici olmaktadır. Bu açıdan bakıldığında, her yaz kendi otomobili ile Türkiye'ye giden yurtdışı seçmenin oy tercihini belirleyen hükümet icraatları (örneğin duble yol vb.) olabilmektedir. Türkiye'de seçmenleri doğrudan etkileyen terör eylemlerinin, şehit haberlerinin,

kitlesel katliamların vb. yurtdışı seçmeni üzerinde zama-ndaş bir etkiye sahip değildir. Bu açıdan bakıldı-ğında, yurtdışı seçmenlerin oy tercihinin ana belirleyicisi, bir seçim kampanyasıyla oluşan ya da değişen bir durum değil, süreklilik arz eden Türkiye'ye bakış açısı olmaktadır. Türkiye'ye bakış açısının "pozitif" olduğu koşullarda iktidar partisinin, yani hükümetin oy gücü Türkiye ortalamasının çok üstünde olabilmektedir.

Son olarak muhalefet partilerinin yurtdışındaki çalışmalarına değinmek istiyoruz.

HDP'nin, gerek 7 Haziran seçimlerinde, gerek 1 Kasım seçimlerinde ("nasıl olsa sonuç aynı olacak" düşüncesiyle biraz gevşeyerek) etkin bir biçimde çalıştığı görülmüştür. Kitlesel örgütlenmeye sahip Kürt ve Alevi dernekleri bu çalışmalarda etkin araçlar olmuştur. Tıpkı AKP'nin DİTİB'i ve camileri etkin bir araç olarak kullanması gibi.

CHP'nin, HDP ve AKP gibi kitlesel örgütlenmelere sahip olmaması ya da onların desteğinden mahrum olması, ister istemez seçim çalışmalarının tekil bireylere yönelik yürütülmesini gündeme getirmiştir. Bu konuda CHP'nin yurtdışı örgütlenmesinin bireylere ulaşmakta etkisiz olduğunu söylemek olanaksızdır. MHP'nin seçmen tabanı ise, doğrudan Türkiye üzerinden MHP ile kurulan ilişkilere bağımlı olduğu seçim sonuçlarında görülmüştür.

İktidar partisi, yani AKP ise, bir yandan dini siyasetin bir aracı olarak kullanırken, camileri, DİTİB'i alabildiğine parti çalışmaları için kullanmıştır. Bunun yanında devlet olanaklarının kullanılması ve kaynağı belli olmayan büyük parasal harcamalar yapılabilmesi (seçmen taşıma) AKP'nin iktidar olmanın avantajlarını en iyi biçimde kullandığını göstermektedir.

Sonuç olarak, 1 Kasım seçimlerinden AKP, yurtdışında, özellikle Almanya'da seçmen taşıma yoluyla

oylarını %50,4'ten %56,4'e yükselterek birinci parti olarak çıkmıştır. Her ne kadar AKP oylarını artırmış da olsa, yurtdışında kurulu sandıklarda ilk kez oy verilen Cumhurbaşkanlığı Seçimi'nde elde ettiği %62,5 oranının çok gerisinde kalmıştır. Bu da seçime katılım oranının genel olarak arttığı koşullarda AKP'nin oy oranının giderek Türkiye ortalamasına yaklaştığını ortaya koymaktadır.

Yurtdışı seçmenleri açısından üzerinde önemle durulması gereken bir olgu da, yurtdışında başlı başına bir seçim bölgesi olarak kabul edilmesidir. Aksi halde yurtdışı oyları, küçük oy farklarıyla milletvekili kazanılan illerde yer yer birkaç milletvekilinin el değiştirmesine yol açmanın ötesinde bir etkisi olmayacaktır. Bu da yurtdışı seçmenlerin oy gücü ile siyasal temsiliyet arasında mutlak bir uçuruma yol açmaktadır.

Dünya Kupası'nda Rüşvet Skandalı!



Spiegel Dergisi, 2006 FIFA Dünya Kupası öncesinde Almanya'da kurulan başvuru komitesinin o dönem Adidas şirketinin yönetim kurulu başkanlığını yapan Robert Louis-Dreyfus aracılığıyla 4 üyenin oylarını satın almak adına FIFA'ya 6,7 milyon avro ödediğini öne sürdü.

Louis-Dreyfus'un bu parayı 2006 Dünya Kupası'na ev sahipliği yapılacak

ülkenin karar verildiği 6 Temmuz 2000'den önce Almanya'nın başvuru komitesine gizli bir şekilde borç verdiği ifade edilmişti. 6,7 milyon avronun, Berlin'de planlanan ancak daha sonra iptal edilen FIFA açılış galasının giderleri için FIFA'nın Cenevre'deki hesabına ödendiği, daha sonra FIFA tarafından Louis-Dreyfus'un Zürih'teki hesabına gönderildiği iddia edilmişti. 2006 Dünya Kupası Organize Komitesinin başkanlığını yapan Franz Beckenbauer ve Niersbach'ın ödemedi haberdar olduğu belirtilmişti.

İddialara göre Beckenbauer FIFA Başkanı Joseph Blatter ile 2002 yılında, yalnızca ikisinin katıldığı bir toplantıda pazarlık yaptı. İkisinin 2006 Dünya Kupası'na Almanya'nın ev sahipliği yapması için 6,7 milyon euro karşılığında anlaştığı ileri sürülüyor. Paranın dönemin Adidas CEO'su Robert Louis-Dreyfus tarafından temin edildiği iddia ediliyor. Louis-Dreyfus 2009 yılında ölmüştü.

2000 yılında gizli hesaba yatırılan paranın 24 kişilik FIFA İcra Komitesi'ndeki dört Asyalı temsilcilerin oylarını garantilemek için kullanıldığını yazan Der Spiegel dergisi, aynı yılın temmuz ayında yapılan oylamada bu temsilcilerin oylarının Almanya'ya gittiğini, Avrupalı temsilcilerin de Almanya'dan yana oy kullanmaları ve Yeni Zelandalı Charles Dempsey'in sürpriz bir şekilde son turda oy vermemesi sonucu, Almanya'nın 12'ye karşı 11 oyla evsahipliğini kazandığını hatırlatıyor.

Bu skandal üzerine harekete geçen Frankfurt savcılığı Almanya Futbol Federasyonu'nun (DFB) 2 milyon 567 bin 125 Euro vergi kaçırdığını saptayarak DFB merkezinde arama yaptı.

Savcılığın arama kararında DFB'nin 2006 yılına ait vergi beyannamesini 31 Ekim 2007'de imzalayan Niersbach'ın "bilinçli bir şekilde yanlış beyanda bulunduğu" yazdığına dikkat çekilen haberde, Niersbach'ın söz konusu vergi beyannamesini DFB Genel Sekreteri sıfatıyla imzaladığı ifade edildi.

Vergi beyannamesinde FIFA üzerinden Louis-Dreyfus'a giden 6,7 milyon avronun kültür programı harcaması altında gizlendiği savunuldu.

VW Skandalı!



Quattro, A8, A8L ve Q5 etkilendi.

Deutsche Welle'nin haberine göre, otomobil sahiplerinden alınan motorlu taşıt vergisinin gerçek karbon salınımına göre yeniden hesaplanmasıyla ortaya çıkacak farkı ödememeleri için de özel bir yasa hazırlanıyor. Söz konusu araçların vergisi motorlu araçlar idaresi tarafından saptanacak. Ulaştırma Bakanı araç sahipleri için şirketin bilgilendirme servisi kuracağını ve "bu sonucu doğuran gelişmeler kadar ortaya çıkan sonucun da kabul edilemez" olduğunu söyledi. Dobrint araç sahiplerinin uğradığı zararın kapatılmasından VW'nin sorumlu olduğunu sözlerine ekledi.

Dizel motorlu araçlardaki emisyon değerleri manipülasyonunun ABD Çevre Koruma Dairesi (EPA) tarafından ortaya çıkarılması VW'yi 80 yıllık tarihinin en derin krizine sürüklemiş ve şirket 8,5 milyon otomobili servise çağırarak zorunda kalmıştı. VW, benzin motorlu 800 bin aracın, yakıt sarfiyatını düşük göstererek karbondioksit emisyon değerlerini manipüle ettiğini de itiraf etmek zorunda kalmıştı. Özel bir bilgisayar yazılımı GPS yardımıyla aracın yerinde mi hareket ettiğini yoksa trafiğe mi çıktığını tespit edip ona göre egzoz ayarını değiştiriyor. Testin tamamlanmasından bir saniye sonra yazılım manipülasyonu bitiriyor ve motorun kağıt üzerindeki gücüne ulaşması için azot oksit miktarını suni olarak düşüren programı kapatıyor.

Skandalın ardından konuşan Schäuble, RedaktionsNetzwerk Deutschland'a yaptığı açıklamada, Volkswagen'in artık eski Volkswagen olamayacağını söyledi. Schäuble skandalı açgözlülüğün bir sonucu olarak nitelendirdi. VW'deki egzoz gaz skandalını "Dünya pazarında giderek artan açgözlülüğün bir sonucu" olarak nitelendiren Ekonomi Bakanı, finansal krizde olduğu gibi, küresel rekabette başarılı olmanın acımasız olmaktan geçtiğine inanıldığını gösterdiğini kaydetti. Schäuble, "Bu aynı zamanda takdir edilme ve şöhret açlığı. Hayrete düşüyoruz ve her defasında nasıl sonuçlandığını görüyoruz" ifadelerini kullandı.

Göç Kökenli Çocuk ve Gençlerde Bi-Kültürel Kimlik Gelişim Süreci

Dr. Nilüfer KESKİN Köln Üniversitesi

“Bir gezgin yabancı bir ülkeye gelmişse, kendi ülkesindeki alışkanlıklarından tamamen vazgeçmesi gerekmiyor. ‘Romalı’ olması gerekmiyor, ama öyle davranmalı ki ‘Roma’ya uygun olsun.” (Heitzer, M. bkz. Keskin 2010)

“Ben kimim?” anahtar sorusunu aralarında psikanalizi Erik H. Erikson olmak üzere birçok kuramcı ve araştırmacı tartışmışlardır (Atabay 2012). Bu soruya net bir yanıt vermek bugün için çok zordur. Bu durum, özellikle göçmen çocukların ve gençlerin ya da göçmen kökenli olmayan kişilerin çoğunluk toplumunun talepleri ile kendi gereksinimleri ve istemleri arasında kalmışlığın “kimlik” sorunu söz konusu olduğunda daha da zordur. Bu konu çok ilkel bir biçimde ele alındığı gibi, farklı bağlamlarda ele alınabilmektedir. Örneğin, şiddet, islamlaşma, kültürlerarası ilişkiler, göç, çeşitlilik, okul, globalizm, meslek, sosyalleştirme vb. gibi.

“Dar anlamda psikolojik açıdan kimlik, benzersiz kişilik yapısının imgesinin bu kişisel yapının diğer unsurlarına sahip olmasıdır. Ergenlikten itibaren kimliğin üçüncü bileşeni, yani ‘ne olduğu ya da ne olmak istediği’ anlayışı ve duygusu önem kazanır.” (Oerter 2006, s. 175. Akt. Atabay 2012, s. 18).

Fakat sosyolojide, toplumsal ve kişisel kimliği arasında fark vardır (Veelken 2003). Toplumsal kimlik, toplumsal çevremizin bizden beklentilerini kabul etmekle oluşur ve kendimizi bununla özdeşleştiririz. Örneğin üstlendiğimiz anne, öğrenci ya da oğul rolleri gibi. Sağlıklı kimlik gelişmesinde sadece diğerlerinin istekleri, beklentileri önemli değildir, kendi isteklerimiz, beklentilerimiz, gereksinimlerimiz de önemli bir rol oynamaktadır. Burada Veelken “kişisel kimlik”ten söz etmektedir (Veelken 2003, s. 32). Genellikle bu iki unsur birbiriyle çatışma içindedir. Ancak gerçek yaşamın sürdürülmesi için kimlik kavrayışları, çoğunluk toplumunun beklentileri ile kökensel kültürel ortamın yalıtık bir çevresi arasındaki gerginlikle geliştirilir (Wensierski/

Lübcke 2012).

Gerginlik Alanı

Söz konusu göç ise, şu sorular unutulmaması gerekir: Bir göçmen olarak, kimlik konusunda soy yasası gönderme yapıldığı bir ülkede ve fırsatın dar milliyetçilik bağlamında belirlenebileceği bir durumda, duygularımdan nasıl vazgeçebilirim ya da korkularımı nasıl yenebilirim? Bana, kim olduğum ve ne olmak istediğim hiç soruluyor mu? Ya da bana toplum tarafından herhangi bir rol atfediliyor mu? (Lamnek’e göre atfedilme süreci.) Her ülke gibi Almanya da kendi kültürel değerlerine ve standart görüşlere sahip. Göç kökenlilerin Almanya’ya ait olduklarını hissetmeleri için elbette bir zamana gereksinim vardır (Keskin 2010). Almanya’da ikinci ve üçüncü kuşak göçmen kişiler kendilerini bi-kültürel yaşam tarzına ait olarak anlatmaktadırlar (Wensierski/ Lübcke 2012). Onların hedefleri ise, kendi seçmiş oldukları gereksinimlerin ve isteklerinin kabul görmesidir. “Bi-kültürel kimlik, kendi kimliğinin gelişebilmesi için önemli olanları iki kültürden seçebilmektir” (Keskin 2010, s. 129).

Göçmen gençler çokluk “iniş yerine çıkış” sloganıyla yaşıyorlar (Spohn 2006, s. 183) ve yaşamlarını yaratıcı biçimde yaşıyorlar ve iki kültür arasındaki yaşamı büyüleyici kabul ediyorlar ve bunu bir kazanç ve şans olarak görüyorlar. Bu anlamda her iki kültürden de kendileri için en iyisini seçiyorlar –ama bu çoğunluk toplumunda sadece kayıtlara geçiriliyor-. Globalleşen bağlamında farklı kültürlerin olanaklarının kullanılması olasılığı sempatik ve çekici görünse de, henüz normal bir durum olarak algılanmamaktadır. Göçmen kökenli gençlerin ifadelerine göre: “Eğer dersem, ben

Almanım, ama bir Alman gibi davranmazsam, ve Arabım, ama bir Arap gibi değilsem, bu birçok Alman için bir bilmece” (Spohn 2006, s. 186).

Kendini bulma süreci bağlamında “...Ben ne Almanım ne de yabancıyım ve yine de her ikisiyim” (bkz. Badawia 2002:341, Spohn’un kitabında 2006, s. 186) temel ifadesinin bize gösterdiği gibi, iki kültür arasındaki kimlik bir zenginlik olarak algılanıyor, ama buna rağmen yine de sürekli bazı sorunlara neden olabilir. Kimlik çatışması, öz etnik standartların ve değerlerin kişinin kendi yaşamını öylesine güçlü biçimde belirleyerek, birçok göçmen gencin kendi gereksinimleri ve istekleri için serbest alanları daraltmasıyla ya da boşluk bırakmamasıyla ortaya çıkabilir.

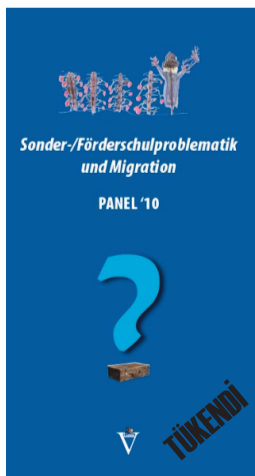
Hiçbir biçimde ikinci ya da üçüncü kuşakta kesinlikle göze batan bi-kültürel kimlik kavramı oluşmaktadır. Göçmen gençlerin bu yaratıcı kimlik oluşmasını desteklemek için ve tanımak için, özellikle bu gençlerin kendilerini bulma ve kendilerini yetiştirme süreçlerindeki deneyimlerine yalnızca izin vermekle kalınmamalı, teşvik de edilmelidir.

Kaynakça:

- Atabay, I. 2012: Zwischen Islamismus und Patchwork- Identität-entwicklung bei türkeistämmigen Kindern und Jugendlichen dritter und vierter Generation, Centaurus Verlag
Keskin, N. 2010: Probleme der Integration türkischer Migranten der zweiten und dritten Generation, Tectum Verlag
Kreup, Heiner, Identitätskonstruktion. Spohn, C. 2006, (Hrsg.): Zweihemische Bikulturell leben in Deutschland, Hamburg
Veelken, L. 2003: Reifen und Altern. Geragogik kann man lernen. 1. Auflage, Athena Verlag
Wensierski, H.J./ Lübcke, C. Als Moslem fühlt man sich hier auch zu Hause. Biographien und Alltagskulturen junger Muslime in Deutschland, Verlag Barbara Budrich 2012



Sempozyum 2009
Ocak 2010, 164 Sayfa, 14x23 cm
ISBN 978-3-9813430-07



“Sonder-/Förderschule Sorunu ve Göçmen Toplumu Paneli”
Ekim 2011, 96 Sayfa, 14x23 cm
ISBN 978-3-9813430-14



Sempozyum 2010
Ekim 2012, 228 Sayfa, 14x23 cm
ISBN 978-3-9813430-38



Sempozyum 2011
Haz. 2013, 228 Sayfa, 14x23 cm
ISBN 978-3-9813430-45



Sempozyum 2012
Ekim 2013, 136 Sayfa, 14x23 cm
ISBN 978-3-9813430-52

Türk Tipi Çocuk Yetiştirmek İçin Mutlaka Uyulması Gereken On İki Kural

Engin ÖZER Birgün Gazetesi

"Bak bak bak, Neriman! Görüyo musun çocuk iki saattir orda ööylece oynuyor. Melek gibi yemnederim, melek. Bak bak bak, dönüp bir kere "ana" dedi mi bak! Bak bak, gidip gelip yemeğinden yiyor, kendi kendine bitirdi. Melek yemnederim, bak bak..."

Neriman'a gittiği tatil yöresindeki Alman veledini hayranlıkla gösteren Türk annesi, şaşkın, üzgün, kızgın. O kadar uğraşiyor, yemiyor yediriyor, içmiyor içiyor, uyumuyor uyutuyor, her türlü fedakarlığı yapıyor ama kendi çocuğu pancar motoru gibi bağırırken, Alman bebisi bilimadamı misali bi başına takılıyor.

Alman bebisi oyunundan başını kaldırdığında etrafı o kadar ciddi süzüyor ki, sanırsın birazdan mama önlüğünü çıkarıp *Frankfurter Allgemeine*'nin sayfalarını karıştırarak. Heyhat, bizim yavruysa iki dakikacık olsun bir konuya odaklanamıyor. Dikkati eksik, siniri bozuk, ağlamaktan bağırmaktan afedersin maymun götüne döndü yavru.

Peki nasıl oldu bu? Fabrika ayarları olarak ikisi de standart insan yavrusu olarak gelen Alman ve Türk çocuğundan biri nasıl oldu da 3 seneyi bulmadan devreleri yaktı. Nerimaan neden böyle oldu benimkisi?

1- *E kendin de diyorsun işte yemedin yedirdin, içmedin içirdin*

Çocuk her istediğine istediği anda kavuştu. Bunu "o daha çocuk" diye yutturdun kendine. İnsan gelişiminin çocukluktan başladığını ciddiye almadın.

2- *Kural koydun esnettin bir süre sonra tamamen ipleri gevşettin*

Çocuk senden gelecek istekleri ve sınırlamaları ciddiye almaz oldu. Onun için kurallar, yerini istediği zaman değiştirebileceği lego parçalarına dönüştü.

3- *Arada bir kızın ki haddini bilsin*

Çocuğa üzülmesin, incinmesin, darılmasın diyerek dev boş alanlar bıraktın, çocuk o alanları keyfince doldururken, arada bir bağırдың çağırдың ki ayağını denk alsın. Karşılaştırarak değerlendirme yetisi olmayan çocuk, gerçek ve doğrudan iyice uzaklaştı. Kısaca manyak ettin elemanı.

4- *Sen hayır dedin babası evet, babası evet dedi sen hayır*

Normal şartlar altında çocuğun şu dünyada güveneceği iki kişi var, ikisi de ayrı telden çalışıyor. Çocuğun güvendiği kişilere karşı güveninin sarsılması kendi özgüvenini de sarstı. Dört bir yandan sarsılan çocuk şimdi çılgınlıklarıyla tatil köyünü sarsıyor.

5- *Anne baba söylemde sabit kaldıysa bile, devreye anneanne faktörü girdi*

Bir önceki maddeye normal şartlar altında diye yazmamız boşuna değildi. Ebeveyn olarak

Alman bebisi oyunundan başını kaldırdığında etrafı o kadar ciddi süzüyor ki, sanırsın birazdan mama önlüğünü çıkarıp *Frankfurter Allgemeine*'nin sayfalarını karıştırarak. Heyhat, bizim yavruysa iki dakikacık olsun bir konuya odaklanamıyor. Dikkati eksik, siniri bozuk, ağlamaktan bağırmaktan afedersin maymun götüne döndü yavru.

ne kadar dikkat etseniz de, bir ya da iki gününü anneanne, babaanneyle geçiren çocuğun tamamen farklı bir canlı türüne dönüştüğüne tanık olursunuz. Çocuğa "öyle değil böyle bakılır" düsturundaki ilk nesil, miniğin beynini adeta çamaşır suyuyla ovar. Dört bir yandan farklı dozda yaklaşıma şahit olan çocuksa haliyle işine gelen yolu seçecek. Bu yol tabii ki en çok hoşuna giden yol olacak: Cips yeme - Bir iki tane ye bişey olmaz = Cips yenildi.

6- *Doğadan uzak, halı ve laminat parke üzerinde büyüyen şey, her ne olursa olsun bir süre sonra insanlıktan çıkacaktır, çıktı*

Camı açma çocuk üşür, sokağa çıkarma daha çok üşür, giydir kat kat üşümesin, burnu mu aktı onun, sar sarmala, üşür, üşür, buzz gibi bu çocuğun ayakları, üşürür!

Ufaklığı doğadan söküp almak ona yapılacak en büyük kötülük. "Üşüme" kavramı ülkemize nereden gelmişse çok yanlış gelmiş. Nesiller üşüyecek diye sera bitkisi gibi kuru, havasız, deterjan kokulu odalarda büyüyor. Almanın bebisi daha fındık kadarken, ağaç, çiçek, sincap, köpek, balık, deniz tanırken, doğadaki canlılıkla bağ kurarken, bizimki pvc kaplama üzerinde emekliyor. Neyse ki üşümüyor.

7- *"Nilay hanımın ortancasının ağzı var dili yok, biraz örnek al, annecim derken ağzından bal damlıyor çocuğun"*

Sürekli bir karşılaştırma hâli, gizliden rekabet ortamı, çocuğu onunla bununla yarıştırmaca sonra keyif geri gelince sarılıp "aslan oğlum, canım kızım, herkeslerden iyi herkeslerden güçlü" formuna bürünmece. Bu yaşta size yap-salar iki günde kafayı yersiniz. Ha, doğru ya zaten hepsini size de yapmışlardı...

8- *"Ezdirme kendini yavrum sen de ona vur, yolamadın mı o böceğin saçını başını kızım?"*

Dik dur, vur kır, telkinleriyle kural kanun tanımaz, özür dilemeyi bilmez tipler üretmek. Tam zamanlı nevrotik birey yaratma yöntemi dediğimiz bu gibi şiddet soslu davranışların

sonucunu iyi biliyoruz. Bunlardan biri senelerdir memleketi o veya bu şekilde bir savaşa sokmak için debeleniyor.

9- *Ona yasakladığınız her şeyi kendiniz yapın*

Hem de onun gözü önünde yapın. Sabah kahvaltısından akşam yemeğine sofrada çan çan konuşun ama çocuk ağzını açtığı anda yemekte konuşulmaz diyerek susturun. Beş dakika geçmeden soru sorup konuşmasını sağlayın. Ona birey değil, eğilip bükülecek her şeyle girecek ya da her şeyle sokabileceğiniz bir form gibi davranın. Sonunda olaylar karşısında ne tepki vereceğini bilemeyen, dış dünyaya karşı iletişimi kopup, öz güveni yerlerde, telkin ile karşılaştığında saldırganlaşan tipler yaratın. Sonra da, "Neriman neden böyle oldu bu çocuk?"

10- *Yavrum bırak kıracaksın ver ben yaparım*

Hemen alın elinden duvar gibi kalsın çocuk. Karar verip, düşünüp, bir yol bulup, uygulama pratiği kazanmasın. Lokmalar ağzına kadar verildiği için 6-7 yaşında bile doğru düzgün çatal, kaşık kullanmasın. Her sorunda duvara toslasın. Sonra 3 yaşındaki Alman bebisinin nasıl gidip gelip kendi yemeğini kendi yediğine hayret edilsin.

11- *"Hadi yatağa, uyku vakti, birazdan sallaya sallaya beynini muhallebi gibi yapacağım"*

Asla düzgün bir uyku alışkanlığı kazanamadığı için, uykusu geldiğinde uyumak istemeyecek, bedeni zihnini taşıyamayacak, zihni bedenine söz geçiremeyecek, bağırarak çağırarak. Bebeklikten itibaren kendi yatağının, kendi uykusunun sahibi olmadığı için, uyku vaktinde hep aşırı bir ilgi ve alaka bekleyecek. Bu durum gençliğine kadar sürecek. Üniversite yaşına gelip yataktan kendi inisiyatifi ile kalkamayan binlerce insan yetiştirilecek.

12- *Aşırı tepkiler verin, tolere edilemeyecek durumları normal karşılayın, biriktirin ve bir anda patlayın.*

Birlikte çıldırmak gibisi yok, siz çıldırdıkça nasıl olsa o da tırlatacak, çok yakında hep birlikte eve benzeyen bir tımarhane inşa edeceksiniz.

Türk tipi çocuk yetiştirmek aslında dünyanın en zor işi. Nedense genellikle en kolay yolu tercih ederken konu çocuksa tercihimiz hep zordan yana oluyor. Sadece bu davranışların aksini uygulamak tabii ki yeterli değil. Alman bebisi güvenli parklar bahçeler, bilimsel yöntemlere dayalı çocuk bakım evleri, bağımsız ve güçlü bireyler yaratmaya dayalı bir toplumsal yapı sonucunda o hale geliyor. Ama en azından nedenlerin farkına varmak, tımarhaneden adım adım uzaklaşmak adına işe yarayabilir.

Dresden'e PİRİNCE giderken evdeki bulgurdan olan bir kin-nefret tahrikçisinin duvara toslayan ibretlik hazin hali...

İmdat ULUSOY

Almanya'nın Saksonya eyaletinin Dresden kentinde bir yıl önce başlayan ırkçı eylemlerin ekim ayındaki yıldönümüne katılan 1959 İstanbul doğumlu, fakat Türkiye ile kökünü tamamen koparmış bir yazarın, hem de ana konuşmacı olarak yaptığı konuşmadaki sözleri tam anlamıyla tüyler ürpertti. Hızını alamayan ve kraldan çok kralcılık yaparak, gözüne girmek istediği, bu ırkçı hareketin başındaki kişiyi bile şaşırttığı için elinden mikrofonu alınarak sahneden indirilen bu şahsı, önce alkışlayan göstericiler konuşmasını uzattığı için daha sonra yuhaladılar.

Böylece kendi ipini kendi eliyle çeken bu yazarın başına gelene bununla da kalmadı. Basın ve ajanslar tarafından "skandal" olarak ifade edilen bu nefret ve tahrik dolu sözleri nedeniyle Dresden Savcılığı da, "halkı kin ve nefrete tahrik etmek" suçlamasıyla hakkında hemen soruşturma açtı.

Bir insan durup dururken kendi ayağına kurşun sıkar mı?

Başına gelenler bununla da kalmadı. Kitaplarını yayımlayan Random House Yayınevi, yazarla olan anlaşmasını iptal etti ve yazarın kitaplarının basım ve dağıtımını da durdurduklarını açıkladı.

Nereden nereye?

80li yıllarda kedili polisiye romanı ile tanınan yazar, 1982'de *Die Zeit* ile yaptığı söyleşide hayat felsefesiyle ilgili olarak, "Tüm kültürler birbirine benzer, kültür beni hiç ilgilendirmiyor. Hayatta her şey sevişmek ve paradan ibarettir" diyerek aslında ta o zaman bugünkü geldiği noktayı belli etmişti.

Ne olduysa, bundan yaklaşık üç yıl önce bir şeyler oldu bu nefret söylemcisine.

Son yıllarda, anlaşılan işleri iyi gitmediği için kendisine birdenbire yeni bir "pazar boşluğu" keşfetti. Bremen yakınlarındaki Kirchweyhe'de bir Alman gencin Türk gençler tarafından öldürülmesi olayı, onun yaşamında adeta bir dönüm noktası oldu. Bu cinayeti 'bir soykırımın başlangıcı' olarak niteleyerek, artık bundan böyle Almanların bu tehlike karşısında uyanması gerektiği görüşlerini içeren yazılar ve kitaplar yazmaya başladı. Onun bu göz kırpmaları bazı aşırı sağ, ırkçı parti ve kuruluşların dikkatini ve ilgisini çekti. Gerçekten de onun bu yazıları ve bu konularda yazdığı kitaplar üzerine, ilk önce AfD'nin toplantılarına konuşmacı olarak davet edildi. Diğer taraftan bir başka aşırı sağcı partinin başkanı ile de dostluğunu

ilerletti.

Ta ki 25 Ekim 2015 tarihinde Dresden'de ırkçı ve aşırı sağcıların eylemindeki o konuşmasını yapınca kadar. İşte buradaki konuşmasıyla nihayet yakayı ele verdi. Konuşmasında, Almanya'yı gönüllü olarak terketmeyen sığınmacıların toplama kamplarına doldurulmasını ima ederek, "Ama maalesef toplama kampları şu anda işlemiyor" diyecek kadar ileri gitmesi üzerine mikrofonu elinden alınarak konuşmasına son verildi.

Almanya Almanya olalı, kraldan çok kralcılıkta belki de böyle bir yalaka görmedi henüz. Bizim memlekette böyle yalaka veya yolunu-yönünü şaşırın tiplerin hakından gelen tek silah var: **Mizah!** Başta karikatürler, fıkralar olmak üzere, her türlü mizah ürünleri anında harekete geçip böylelerinin ipliğini pazara çıkarıp hakından geliverirler hemen.

Nasrettin Hoca'nın kurgusal olarak yolu birgün Almanya'ya düştüğünde öğrendiği birçok Almanca sözcüklerin yanısıra, Almancasını çok merak edip hemen öğrendiği ve "Kiskandım vallahi, bu kelimenin Almancası daha güzelmiş!" diye gıptayla ifade ettiği, çok hoşuna giden o argo sözcüğün ne olduğunu

mutlaka tahmin etmişsinizdir: *Ukala dümbeleşti.*

Sözgelimi böyle, dilini-kültürünü, yani aslını ve kökünü inkar etmekle kalmayıp adeta yeni bir entegrasyon mucizesi yaratmak uğruna sarışınlık da dahil her türlü kılığa girme marifetini ortaya koyarak *şu küçük dağları ben yarattım şunlar da babamdan kalma* havasındaki bir böbürlenme ve kibirliliği gösterenlerden birisiyle, yıllar önce ünlü mizah yazarı Aziz Nesin hesaplaşmıştı ve hem de bir canlı televizyon programında şu sözlerle haddini bildirmişti: "Bazıları var, kendini bir poh sanıyor; bu ise iki poh sanıyor!"

Almancada güzel bir söz var: *Kibir çöküşten önce gelir.*

Türkçede buna benzer olarak, *böbürlenme (gururlanma) padişahım senden büyük Allah var, denir.*

Bu sözlerin yaşam tarafından da doğrulandığını anlamak için tarih kitaplarında yüzlerce örnek bulmak mümkün.

Sadece tarih kitaplarında değil, hemen herkesin çevresinde yaşamı boyunca defalarca bizzat tanık olduğu da onlarca örnek vardır.

Kibir gelir, hükmetmeye başlarsa çöküş de kaçınılmaz olur!



Üç Türk Casus Olayı



Almanya'da Türk istihbaratı adına casusluk yaptıkları suçlamasıyla geçen Aralık ayında yakalanan ve yargılanmaya başlayan üç Türk'ün hüküm giymeden tahliye edilmesi için mahkeme dışında anlaşmaya varıldı. Alman yasalarına uygun bir şekilde varılan anlaşmaya göre Muhammed Taha Gergerlioğlu (58) için 70 bin euro, Ahmet Duran Y. (58) için ise 5 bin euro kefalet ödenecek, Göksel G. de bir sosyal kurumda çalışma şartıyla serbest kalacak.

Hürriyet'ten Celal Özcan'ın haberine göre, söz konusu üç Türk, Almanya'daki Türk hükümetine muhalif gruplar arasında casusluk faaliyeti yaptıkları suçlamasıyla 17 Aralık'ta gözaltına alındı ve ardından tutuklandı. Federal Savcılık iddianamede Muhammed Taha Gergerlioğlu'nu Türk Milli İstihbaratı'nın (MİT) "seyyar yöneticisi" olmakla suçladı. Üç Türk'ün yargılanmasına 9 Eylül'de Koblenz Yüksek Eyalet Mahkemesi'nde başlandı. İlk aşamada 3 Aralık tarihine kadar 24 oturum tarihi belirlendi. Savcılığın üç sanık hakkında Alman Ceza Yasası'nın 99'uncu maddesine göre yabancı bir ülke adına casusluk yapmaktan 5 yıla kadar hapis cezası isteyeceği bekleni-

yordu. Ancak taraflar 5 Kasım'da davayı erken bitirmek için mahkeme dışı anlaşmaya vardı.

70 BİN EURO

Koblenz Yüksek Eyalet Mahkemesi'nin verdiği bilgiye göre anlaşma şöyle: Mahkeme başkanı davanın ilkbahara kadar sürebileceğini, bu tarihten önce davayı bitirmek için imkânlar önerilmesini talep etti. Bunun üzerine federal savcılık ve sanık avukatları görüşerek bir uzlaşmaya vardı. Alman Ceza Mahkemeleri Usulü Kanunu'nun 153 A maddesine göre, eğer Gergerlioğlu 70 bin euro kefalet öderse, dava sonlandırılıp dosya kapatılacak ve tutukluluk kararı kaldırılarak tahliye edilecek. Sanık herhangi bir hüküm giymeyecek. Tutuksuz yargılanan sanık Ahmet Duran Y. 5 bin euro kefalet ödeyecek. Sanık Göksel G. ise bir sosyal kurumda çalışacak. Onların dosyaları da kapatılacak ve herhangi bir hüküm giymeyecekler.

HENÜZ TAHLİYE YOK

Mahkeme, Federal savcı ve sanık avukatları bu

öneri üzerinde mahkeme dışı anlaşta. Ancak kararın verilmesi Muhammed Taha Gergerlioğlu'nun 70 bin euro'yu ödeyip ödeyememesine bağlı. Koblenz Yüksek Eyalet Mahkemesi, Muhammed Taha Gergerlioğlu ve öteki iki sanık hakkında henüz tahliye kararı verilmediğini vurguladı. Kefalet ödendiği takdirde tahliye kararı verilecek. Kararın gelecek hafta çıkma ihtimali çok yüksek.

4 BİN TELEFON GÖRÜŞMESİ DİNLENİNCE ORTAYA ÇIKMIŞTI

9 Eylül'de başlayan ilk duruşmada okunan iddianameye göre üç sanık 4 bin civarında telefon görüşmesinin dinlenmesi sonucu yakayı ele verdi. Alman Asayiş Şubesi, kalpazanlık ve sahte para şüphesiyle sanık Ahmet Duran Y'yi takip ediyordu. Bu esnada Muhammed Taha Gergerlioğlu ve Göksel G'nin, Ahmet Duran Y. ile görüşmeleri dinlemeye taktı. Bu takip sonucu üçlü 17 Aralık 2014 tarihinde gözaltına alındı. Sanıklar, Türk hükümeti muhalifleri hakkında casusluk faaliyeti yapmakla suçlanıyordu.

Suriyeli Sığınmacılar ve Alman Ekonomisi

Ahmet ONAY

Hiç tartışmasız bugün için Almanya'nın ve (pek konuşmasalar da) Almanların en büyük sorunu, on binerlik gruplar halinde yürüyen ve giderek sayıları yüz binleri geçen Suriyeli sığınmacılar "sorunu"dur.

Otobanlarda, sınır kapılarında on binlerin yürüyüşüne ilişkin görüntüler, ölümle biten "umuda yolculuk"un fotoğrafları ve Almanya sınırına dayanan insanlara yapılan yardımların filmleri Almanya gündemini belirlerken, en büyük tartışma, bu yüz binlerce Suriyeli sığınmacının nerelere yerleştirileceği ve ne kadarının Cenevre Anlaşması gereğince "ilticacı" olarak kabul edileceği konusunda ortaya çıkmıştır.

Diğer yandan Bavyera eyaletinin Suriyeli sığınmacı akımına karşı bayrak açması, Pegida'dan öte AfD'nin (Almanya İçin Alternatif) hükümetin sığınmacı politikalarına karşı mitingler düzenlemesi Almanya'da yeni bir aşırı-sağcı, yabancı düşmanı ve de ırkçı bir dalganın yükselmesine yol açmaktadır.

Ama Suriyeli sığınmacılar sorununun trajik görüntüleri, aşırı-sağcı demagogileri, hükümet içindeki tartışmalar ve "kriz" bir tarafa bırakıldığında, elde kalan Alman ekonomisi olmaktadır.

Yıllar boyunca Alman politikacılarının "her yıl bir milyon yeni ve taze işgücüne ihtiyacımız var" sözlerini hemen herkes kolayca hatırlayacaktır. Burada söz konusu olan ihtiyaç, bir yanılla emekli olan işgücünün yerine geçecek taze işgücüdür. Kimi zaman emeklilik yaşının yükseltilmesiyle bu ihtiyaç azaltılmaya çalışılsa bile, açık hiçbir zaman tam olarak kapatılamamıştır. Öte yandan emekli olan işgücünün yanında büyüyen sanayinin ihtiyaç duyduğu yeni işgücü de Alman ekonomisi açısından yaşamsal öneme sahiptir.

Almanya'nın yıllık yeni ve taze işgücü ihtiyacına ilişkin Bertelsmann Vakfı'nın yaptırdığı son araştırma **Mart ayında** yayımlandı. Bu araştırmaya göre, "Nüfusu yaşlanan ve istihdam piyasasında kalifiye eleman ihtiyacı giderek artan Almanya'nın sosyal ve ekonomik olarak refah seviyesini 2050 yılına kadar garanti altına alabilmesi için yıllık en az 500 bin göçmen ihtiyacı olduğu belirtildi."

Bertelsmann Vakfı'nın yaptığı araştırmada Almanya'nın sadece Avrupa Birliği ülkelerinden alacağı göçün ekonomik ve sosyal refahını garanti altına almak için yeterli olmayacağı açıklandı. Azalan ve yaşlanan nüfusuyla sosyal sistemi ayakta tutmakta zorlanacak olan Almanya'nın AB ülkeleri dışından da göç alması gerektiğinin altı çizildi. Sadece

Sonuçta Alman ekonomisinin ihtiyacı olan yeni ve taze işgücünün yıllık kontenjanlarını Suriyeli sığınmacılar yoluyla doldurulacaktır. Bu aynı zamanda işçinin saat ücretinin üç euro'nun altına düşmesine de yol açarak şirketlerin kârlarını da artıracaktır. Bu koşullarda Suriyeli sığınmacılara, Nazım Hikmet'in dizesiyle "*Hoş geldin bebek/Yaşama sırası sende*" demekten başka yol kalmıyor.

Avrupa'dan gelecek göçe yoğunlaşıl-maması konusunda uyarın Bertelsmann Vakfı Yönetim Kurulu Üyesi Jörg Dräger, "Almanya, sadece Avrupa Birliği ülkelerinden gelecek göçe güvenmemeli." diyerek geçtiğimiz yıllarda da Güney ve Doğu Avrupa'dan yüksek oranda göç geldiğini, fakat yakın zamanda bu bölgelerden gelen göçte ciddi azalma yaşanacağını söyledi.

İşte bu koşullarda yüz binlerce Suriyeli sığınmacının Almanya'ya akını Almanya'nın gündeminin ilk sırasına yükseldi.

2013-2014 arasında yaklaşık 100 bin Polonyalı ve 100 bin Romanyalı göçmeni istihdam eden Almanya, 2013 yılında net 517 bin ve 2014 yılında net 676 bin göçmeni ülkesine kabul etmiştir. 2014 yılında Almanya'ya iltica eden Suriyelilerin sayısı 69.658 olmuştur. Bunlardan sadece 2.491'inin iltica başvurusu kabul edilmeyerek sınır dışı edilmiştir.

2015 yılının ilk on ayında Almanya'ya iltica başvurusunda bulunanların sayısı 758 bin kişi olurken, bunun 244 bini Suriyelidir.

Bertelsmann Vakfı'nın Alman ekonomisinin yeni ve taze işgücü ihtiyacı için verdiği 500 bin sayısı gerçekte tam olarak çakışmamaktadır. Alman ekonomisinin yeni ve taze işgücü ihtiyacı, özellikle Çin rekabeti koşullarında çok daha yüksek düzeydedir.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, gerek emekli olan işgücünün yerine taze işgücünün geçirilmesi, gerek sanayinin gelişmesinin gerektirdiği yeni işgücü ihtiyacı Almanya'yı kaçınılmaz olarak bir "göç ülkesi", daha tam ifadeyle "göçmen işgücü ülkesi" haline dönüştürmektedir.

Ama Alman ekonomisinin bu işgücü ihtiyacının yanında Çin'le rekabet edebilmesi ve ihracatını sürekli büyütebilmesi için de ucuz işgücüne ihtiyacı vardır. Her ne kadar Polonya ve Romanya'dan sağlanan işgücü nispeten ucuz olsa da Çin'le rekabette fazlaca etkisi olmamaktadır. Polonyalı ve Romanyalılara göre daha ucuz işgücü sağlayan Sırbistan ve Bulgaristan'dan gelen göç-

menlerin sayısı ise istenileni karşılamakta uzaktır (2014 yılında Bulgaristan'dan 63 bin, Sırbistan'dan 35 bin göçmen gelmiştir). Bu durumda yeni ve taze işgücünün olduğu kadar ucuz işgücünün de kaynağı Avrupa dışı ülkeler olmaktadır.

Avrupa dışı ülkeler denildiğinde 2014 yılında ilk sırayı Suriyeliler almaktadır. Suriyelileri Eritreliler, Afganlar, Somaliler ve Iraklılar takip etmektedir. Avrupa ülkesi sayılan Hırvatistan, Bosna, Kosova ve Makedonya dahil olmak üzere 2014 yılında iltica başvurusunda bulunanların toplam sayısı ancak 201 bin olmuştur. Bunların 180 bininin ilticacı kabul edilirken, bunların %63'ü İslam, %24'ü Hıristiyan ve %4'ü Yezidi dinine mensuptur.

Buradan çıkan sonuç, Alman ekonomisinin yıllık yeni ve taze işgücü ihtiyacının ancak yarısını karşılayabildiğidir.

İşte bu koşullarda Suriye'deki iç savaşta kaçan 4 milyona yakın insan yeni ve taze işgücü için bulunmaz bir kaynak durumuna gelmiştir.

Bir yazar Suriyeli sığınmacıları şöyle tanımlamaktadır:

"Suriyeli sığınmacılar Avrupa'nın geçtiğimiz yıllarda göçmen sorununa kayıtsız kalmasına neden olan şablona uymuyor. Ekonomik nedenlerle göç eden, Avrupalı iş gücünün işini elinden alma ya da devlet yardımları peşinde olan yoksullaştırılmış, koyu tenli genç erkek topluluğu değiller. Tam aksine farklı etnik ve dini kökenleri olan, çoğunlukla iyi eğitilmiş, çocuk sahibi iyi giyimli erkek ve kadınlardan oluşuyor. Bu insanların Akdeniz'i geçerek Avrupa'ya uzanan zahmetli ve riskli yolculuğu yapacak finansal ve lojistik kaynakları bulunuyor. Yetişkin Suriyeli sığınmacıların üçte biri yüksek öğrenim mezunu ve donanımlı mühendis, doktor, öğretmen, muhasebeci ve hemşirelik gibi mesleklere sahip."

Yazarın tanımladığı böylesi bir işgücü ister istemez Almanya için çok cazip hale gelmektedir. Bu tip yeni ve taze, üstelik ucuz işgücüne Alman toplumu nun da hiçbir itirazı bulunmamaktadır. Kendi ülkelerinde eğitimlerini tamam-

ladıklarından bu işgücünün üretilmesinin Alman toplumuna herhangi bir maliyeti de bulunmamaktadır. Ancak Alman ekonomisinin ihtiyaç duyduğu yeni ve taze ve de ucuz işgücü sadece kalifiye elemanlarla sınırlı değildir. Üstelik kalifiye göçmen işgücü ihtiyacından çok daha fazla kalifiye olmayan işgücüne ihtiyacı vardır.

Dün Avrupa kıtası içindeki iç çatışmalardan devşirilen (Bosna, Kosova vb.) niteliksiz işgücü kaynağı kurdukça yeni iç çatışmalar kaynak olarak ortaya çıkmaktadır. Ancak son yıllarda Suriye dışında büyük çaplı başka da çatışma alanı bulunmamaktadır. Üstelik milyonlarca Suriyeli sığınmacı (Türkiye ve Ürdün ağırlıkta olmak üzere) komşu ülkelere geçmişlerdir. Yapılacak tek şey, bu komşu ülkelere göç etmiş olan Suriyeli sığınmacıların Avrupa'ya, özel olarak da Almanya'ya transfer edilmesidir. Bunun için de "Almanya size kucak açıyor" türünden söylemler yeterli olmuştur.

Almanlar, Alman toplumu iltica sistemi içinde yeni ve taze işgücüne ihtiyaçları olduğunun bilincindedir. Ancak sorun ne denli ekonomik olursa olsun, bunun bir de toplumsal ve kültürel maliyeti olmaktadır. Daha "eski" göçmenleri (özellikle Türkiyeli göçmenleri) entegre edememişken ve hala Alman toplumunda yabancı düşmanlığı etkisini sürdürürken, doğal olarak biriki milyonu bulacağı söylenen Suriyeli sığınmacılara karşı tepkilerin de artması kaçınılmazdır.

Bugün Alman siyaseti, ekonominin yeni ve taze işgücü ihtiyacını iltica kurumu aracılığıyla karşılamak ile bu ilticacılara karşı yükselen karşıtlık arasına sıkışmış durumdadır.

Bu durum karşısında olabildiğince sorunun konuşulmaması ve tartışılmaması yönünde siyasal bir irade ortaya çıkmaktadır. *Deutsche Welle*'den Kersten Knipp'in sözüyle, "Almanya'da tartışma kültürü dibe vur"muş durumda.

Alman siyaseti bu sorunu şu ya da bu biçimde aşacaktır. Alman toplumu da siyasetin belirlediği alanda ve sınırlar içinde konuyu tartışıyor gibi davranacaktır.

Sonuçta Alman ekonomisinin ihtiyacı olan yeni ve taze işgücünün yıllık kontenjanlarını Suriyeli sığınmacılar yoluyla doldurulacaktır. Bu aynı zamanda işçinin saat ücretinin 3 euro'nun altına düşmesine de yol açarak şirketlerin kârlarını da artıracaktır. Bu koşullarda Suriyeli sığınmacılara, Nazım Hikmet'in dizesiyle "*Hoş geldin bebek/Yaşama sırası sende*" demekten başka yol kalmıyor.

Güncel Gelişmeler Nedeniyle Yanlış Yansıtma İlişkin Bazı Düşünceler

Tobias STUDER

Yanlış yansıtma kavramı, Teodor W. Adorno ile Max Horkheimer'in "Aydınlanmanın Diyalektiği"ndeki "Anti-Semitizmin parçaları" adlı makalesinden gelmektedir. İlk kez 1944'te yayınlanan yapıtta toplumun medeniyet ile barbarlık arasındaki tehlikeli gelgitler anlatılmaktadır. Yahudi soykırımının etkisi altındaki yazarlar, modern toplumun, aydınlanmayı insanileşmede kullanmak yerine, insan hayatının baskı altına alınmasına ve yıkımına yol açacak barbara koşullar için kullanılması korkunç olgusunu incelemiştir.

Böyle bir şeyin nasıl mümkün olabildiğini, Adorno ve Horkheimer, başka unsurların yanı sıra "yanlış yansıtma" süreciyle açıklıyorlar.

Algılamanın her zaman yansıtma içerdiğinden yola çıkarak, yansıtmanın her insanın çevresiyle ilişkide yerine getirmesi gereken bir fiil olduğu anlaşılır. Bireyin kendi algı dünyasıyla, dışarıdaki dünya arasında köprü kurulması, dış dünyanın çok yönlülüğünün belli bir şekilde bireysel algı dünyasında dış dünyanın şekillendiği kaçınılmaz bir fiil olarak ortaya çıkar. Bu tek tek insanların kendi kategorilerini ve düşünce şekillerini kullanarak ortaya çıkardığı bir yansıtmadır. Bu süreçte, kişisel özne kategoriler ve düşünce şekillerinin bilincinde olunmasıyla, yansıtma performansı bilinçli olarak gerçekleştirilebilir. Adorno ve Horkheimer, bireysel kategorilerle dış dünya arasındaki geçiş düşünceye düzeyine getirilmesi halinde "bilinçli yansıtma" söz etmektedirler.

"Uzlaşma olasılığı kendini ne tartışmasız kesinlikle düşünceden, ne de algı ve olgunun kavramlaşmadan önceki birliğinde değil, kendi yansıtılmış karşısında ilan eder". (Horkheimer ve Adorno 1997 -1969- s. 214).

Yansıtma, karşıdaki, daha doğrusu çevre, kişisel algıya benzetilmeye çalışıldığından yanlıştır. Bilinçli yansıtma ise, kendini çevreye benzetmek isteme ve karşıdakinin özelliklerini koruması sürecini anlatır. Adorno, bu kavrayış türünü, sevgiyle betimlemiştir. Sevgi, farklı olanda, farkı ortadan kaldırmaksızın aynıyı algılar.

"Mimesis" kavramı, karşıdakiyle ilişkiye izin vererek, ötekini taklit ederek, ondan öğrenme sürecini tasvir eder. Yanlış yansıtma, bu yansıtma performansının işlevini dışlayarak, karşıdakine ağırlıklı olarak, bireyin kendisinde izin vermeye cesaret edemediği eğilimleri atfeder. Psikoanalitik anlamda, toplumsal olarak yasaklanmış eğilimlerin karşı tarafa aktarılmasına yol açar. (Horkheimer ve Adorno 1997 -1969- s. 217). Bu sayede kendilerine somut özellikler atfedilen başka insan gruplarına yansıtma gerçekleşir. Bu, özellikle o ana kadar haksız olarak algılanan sınırlamalarla bağlantılı bölümler üzerinden gerçekleşiyor:

"Zorunluluk içinde yansıtma öz, bireysel mutsuzluğundan başka bir şey yansıtamaz, ki o da kendi içinde barındırdığı nedenden yansıtma işlevi içinde koparılmıştır". (Horkheimer ve Adorno 1997 -1969- s. 217).

Bireysel mutsuzluğun gerçek nedeni tespit edilememektedir, oysa somut gruplar, bireysel başarısızlığın dikkat dağıtıcı gerekçesi olarak, yansıtma son derece uygun düşerler. Günlük durumlara dayanılarak yanlış yansıtma maruz kalan insan grupları, çoğunlukla başka gruplarla yer değiştirebilirler. Ancak güncel olarak yanlış yansıtmanın objesi halinde gelen insanların, ağırlıklı olarak adaletsiz hayat koşullarındakiler olduğunu görürüz. İsviçre'de bu, sağ tutucular tarafından desteklenen "sosyal yardım beşçileri", "sahte sakatlar", vb. gibi devlet yardımı alanları potansiyel olarak kötülemeye çalışan tartışmalarda kendini göstermektedir (Eleştirisi için bkz. Hassler 2006, Wyss 2007). Bu bakış açısı gittikçe genel olarak İsviçre'ye göç edenleri, ağırlıklı olarak da mültecileri kapsamaktadır. İnsanları belli kategorilere ayıran bir düşünce tarzı sabitleşiyor: mülteci, siyasi mülteci, ekonomik mülteci vb. Durumu bütünüyle kavramaya çalışmayan, onun yerine kendi bakış açısında aynı zamanda güçlendiren bir düşünce tarzı. "Olayın özüne inip, ilerlemek yerine, bütün düşünce parçalanmış yargının ümitsiz hizmetine giriyor (Horkheimer ve Adorno 1997 -1969- Sf.220).

Olayın özüne varmak için, mültecilerin somut ya-

şam koşullarıyla ilgilenmek, kaçış konusundaki bireysel algının ötesinde bir bilinç oluşturmak, gerçek deneyimlere izin vermek ve enerjiyi stereotipleri ve klişeleri yeniden üretmeye harcamaktan vazgeçmek gerekir. Eleştirel Teori, yanlış yansıtma kavramıyla kendi yaşam koşullarına yasaklanmış duygusal kimildanmaları uyarlayamayan insanları temel alıyor. "Toplumsal baskı, belli duygusal kimildanmaları ve istekleri, örneğin eve ve işe zincirlenmiş olmama isteği gibi, düşünsel olarak irdelemeyi yasaklıyor. Öyle ki, onları görmezden gelmek gerekiyor" (Wyss 2015).

Güncel olarak gözlemlemenin mümkün olduğu ırkçı ve ukusal eğilimli yakıştırmalar ve aşağılamalar nedeniyle bu gelişmeleri yanlış yansıtma bakış açısından aydınlatmak zorunluluk oluşturuyor. Buradan siyaset ve pedagoji için en azından, basitleştirilmiş kategorileşmelere bulaşmayan, teorik olarak temelleri sağlam, eleştirel bir uygulama için ipuçları çıkıyor. Ya da asla yeterli sıklıkta alıntı yapmanın mümkün olmadığı, Adorno'nun sözleriyle: "Eğitimden başlıca istem, Auschwitz'in bir daha asla var olmaması istemidir" (Adorno 1997 -1966- s. 88).

Kaynakça

- Adorno, T. W. (1969). Minima Moralia. Reflexionen aus dem beschädigten Leben. Frankfurt/M: Suhrkamp.
- Adorno, T. W. (1997 (1966)). Erziehung nach Auschwitz. In T. W. Adorno (Hrsg.), Erziehung zur Mündigkeit. Vorträge und Gespräche mit Hellmut Becker 1959-1969 (S. 88-104). Frankfurt/M: Suhrkamp.
- Benjamin, W. (1987). Berliner Kindheit um neunzehnhundert. Frankfurt/M: Suhrkamp.
- Hassler, B. (2016). Arbeitsmarktfähigkeit unter Beobachtung. "Scheininvalidität" in der Schweiz. In W. Aschauer, E. Donat & J. Hofmann (Hrsg.), Solidaritätsbrüche in Europa. Konzeptuelle Überlegungen und empirische Befunde aus dem deutschsprachigen Raum (S. 171-189). Wiesbaden: VS-Verlag.
- Horkheimer, M., & Adorno, T. W. (1997 (1969)). Elemente des Antisemitismus. In M. Horkheimer & T. W. Adorno (Hrsg.), Dialektik der Aufklärung (S. 192-234). Frankfurt/M: Suhrkamp.
- Wyss, K. (2007). Workfare. Sozialstaatliche Repression im Dienst des globalisierten Kapitalismus. Zürich: Edition 8.
- Wyss, K. (2015). Bewusste versus falsche (pathische) Projektion (2. Teil); publiziert am 7.2.2015. Retrieved from <http://www.wyss-sozialforschung.ch/kommentare/kkkkommentare/k0110/index.html>



Ardı arkası kesilmek bilmeyen sığınmacı akını Almanya'da şiddetin adeta patlamasına neden oldu.

"Die Welt" gazetesinde yer alan habere göre, bu yıl içinde sığınmacı yurtlarını hedef alan 104 saldırı düzenlendi. Federal Emniyet Teşkilâtı (BKA) verilerine dayandırılan haberde, saldırılardan 53'ünün kundaklama eylemi olduğuna dikkat çekildi. Sığınmacı yurtlarına yönelik saldırılar 2014 yılı toplamında

28'le sınırlı kalmıştı.

Duvarlara ırkçı semboller Sığınmacıların kaldığı binaların duvarlarına ırkçı sembollerin çizilip, yazı ve sloganların karalandığı eylemlerin sayısı da bu yıl 637 olarak kayıtlara geçti. Böylece bu suç fiilinde de geçen yıla kıyasla üç katı bir artış görüldü.

'Yurtların çevresinde güvenlik kordonu kurulsun' Protestan Kilisesi'nin sosyal yardım kuruluşu olan Diakonie'nin

Başkanı Ulrich Lilie, "Son 20 yılın en feci ırkçı ve aşırı sağcı şiddet dalgasını yaşıyoruz" dedi. Boş yurtların yanı sıra sığınmacıların yerleştirildiği binaların da saldırıların hedefi olduğunu kaydeden Lilie, yurtların çevresinde güvenlik kordonları oluşturulmasını istedi.

Polise eleştiri Güvenlik güçlerini eleştiren Diakonie Başkanı Ulrich Lilie, aydınlığa kavuşturulan saldırı sayısının yetersizliğine dikkat çekti. Lilie, "Saldırıların üzerine kararlı, hızlı ve başarılı bir ceza

koşuşturmayla gidilmesi, şiddet eylemlerinde yeni bir artış önleyecektir" dedi.

İlk ölüm vakaları uyarısı Aşırı sağcı gruplardan ayrılanların sosyal yaşama kazandırılması amacıyla kurulan Exit isimli derneğin kurucusu Bernd Wagner, saldırıları 1990'lı yıllarla kıyasladı. "Benzer bir durumu 1991 yılının ilkbaharında yaşadık" diyen Wagner, "Şiddetin önü sıkı bir şekilde alınmazsa, ilk ölüm vakalarıyla karşılaşabiliriz" dedi.

Sığınmacılara karşı şiddet tırmanıyor

“Hoşgeldin Kültürü”ndeki Çelişkiler

Prof. Dr. Franz HAMBURGER

Almanya’da **Hoşgeldin Kültürü** üzerine konuşmalar son birkaç yılda arttı. Böylelikle aktif bir göç politikasına ekonomi tanıtımı eşlik etti ve başından itibaren varolan bir iç çelişkiydi zaten. İşgücü, sadece insanlar sevildiğinden ya da konuk olarak ağır lanmak için değil, o insanların işgücüne gereksinim olduğu için isteniliyor. Bu gariplik ve belirsizlik “konuk işçi” kavramının oluşmasında da belirleyici olmuştur. O sadece ve yalnızca işçi olmalıydı, ama gereksinim kalmadığı zaman da geri gönderilebilirdi. Ayrıca “Hoş Geldiniz”, geçici bir zamanı ya da geçici bir çalışma süresini kapsayan konukseverlik anlamına da gelir. Bu kavram, konukseverliği işgücünün kendisine bıraktığından doğru da sayılabilir.

1955-1973 arasında işgücü piyasası politikalarının alım aşamasında 13 milyon işçi ülkeye girmiştir ve 11 milyonu geri dönmüştür. Yaygın görüntünün tersine rotasyon yaklaşımı başarılı olmuştur. Sonraki yıllarda işgücü göçü piyasa koşullarına göre yürütülmüştür. Bu sürede konuk işçiler doğudan geliyorlardı. Şimdi ise mevsimlik işçiler, her bölgede sebze yetiştiriciliğinde ya da işgücü gereksinmesi olan başka alanlarda çalışmak için Doğu Avrupa’nın her ülkesinden geliyorlar. Sonuçta, son on yılda çokluk genç, akademik eğitilmiş, özellikle tıp alanındaki insanlar göç etti. İşçi alımının durdurulduğu dönemde sadece aile birleşimi dinamiği çatışmaya yol açtı. Max Frisch’in “işgücü çağırıldı, ama insanlar geldi” sözleri durumu tam olarak özetlemektedir ve doğru bir vurgu yapmaktadır. 1970’lerin ortalarından itibaren yeni kuşak göçmenlerin ekonomi için gerekli eğitimi almamış olmaları temel bir engel oluşturmaktadır. Bugüne kadar yıllarca demografik nedenlerle ülke dışından aranan işgücü gerçekte çok uzun süredir ülke içinde bulunmaktadır. Bunlara fazlaca önem verilmemiştir. Ekonomi sürekli meslek eğitimi yerlerini azaltmıştır; şimdi işyerlerinin sadece %17’si meslek eğitimine olanak sunmaktadır. Ve şimdiki yeni ilticacı yaklaşımında yer alan 1-2 yıl Almanca dersi, sonra meslek eğitimi ve ondan sonra da iş ve para sahibi olma planı yanlış bir uygulamadır. Çünkü onların ailelerine karşı olan yükümlülüklerinden dolayı bu uzun yolda sonuna kadar gidemezler. Ayrıca çokluk rağbet görmeyen, örneğin gastronomi ve turizm gibi mesleklere, genç kişilerin eksik olduğu ya da sömürü ilişkisinin tipik branşlarında çıkarlık ilişkisinin kolayca iptal edildiği alanlara sokulmaktadır.

Hoşgeldin kültür konuşmalarına **kültürler arası açılım** talebi eşlik etmiştir. Kültürler arası açılım belirlenmesi, hoşgeldin kültür kavramına göre biraz daha somuttur: Göç kökenli insanlar deneyimleriyle giderek idarenin işyerlerine ve tüm diğer kuruluşlara katkıda bulunurlar. Bunun için farklı kültürden insanlar arasında iletişim yeteneği olarak “kültürlerarası yetkinlik” gereklidir, kurumsal gelişim programları yeniden yazılarak ve farkındalık teorileriyle tamamlanmalıdır. Bununla birlikte, kültürlerarası açılım, bütün azınlıkları ve her türlü ayrımcılığı içeren genel bir farkındalık terminolojisinin bir parçasıdır. Bu durumdan en çok şirketlerin kazançlı çıktığı kanıtlanabilir, çünkü azınlıklar yaratıcı güçlerini de beraberlerinde getirmektedirler ve ayrımcılık süreçlerinin azalmasıyla kazancı azaltan

sürtünme alanları da azalmaktadır.

Hoşgeldin kültüründe ve kültürlerarası açılımda, başlangıç araçlarının ve kuralcı unsurlarının birbirine karışması kesinlikle atipik bir durum değildir. Yabancıyı almak ve kabul etmek insansal bir erdemdir; yabancı hem işe yaramalı hem de zenginliği artırmalıdır. Ayrıca bu durumdan yabancıların kendi çıkarları da vardır, sonuçta, eğer iş piyasası açısından bakılacak olursa, kendi istekleriyle gelirler. Ancak son haftalarda, 2015 yılının sonbaharında, uzun uzun konuşulan hoşgeldin kültürünün iki tarafında da bir dağılım söz konusudur. Hoşgeldin için yurttaşlar, hoşgeldinin sınırlandırılması için medya ve politika araçtır. Ve bunların arasında belediyeler ve eyaletler, en azından ilticacıların biraz düzgün bakımla ayakta kalabilmeleri için yüksek baskı altında çalışıyorlar. Her yerde olduğu gibi engeller olabilmektedir. Daha hızlı ve uygun konaklama yerlerinin kaçınılmazlığı, ama duruma bakıldığında, Almanya’da böyle durumlara, kısa sürede yüksek göç oluşmasına ilişkin özel kurumlar yoktur. Başka işleri yokmuşçasına belediyelerin, yurttaşların, yardım kuruluşlarının ve yerel yönetimlerin zoraki de olsa faaliyetlerini kabul etmek gerekir.

Diğer taraftan sorunun çözümüne ilişkin, asıl nedenlere ulaşılmadığı için olmayan çözümlere ilişkin sözler verilmektedir: Bunlar da sadece göç sürecini provoke etmeye hizmet etmektedir. Mültecilerin militanca savunması sadece umutsuzlukları güçlendirir; hatta daha çok da umutsuz durumdan kaçma isteğini artırır. Merkel’in Orta Avrupa’ya açılan kale gibi sözleri de onlardaki yargıya yaygınlaştırıyor. Afrika’dan gelen göçmenlerde ve Suriye ile Afganistan’dan gelen iç savaş mültecilerinde, her ne kadar komşu ülkelerde geçici yer bulsalar da, göçü daha hızlı başarmak için baskı oluşturmaktadır. Ayrıca kaçış masrafları daha da pahalılaşması mafyanın kısa sürede zenginleşmesini sağlayacaktır ve kendi ülkeleri de hızla yoksullaşacaktır. Almanya’daki kamuoyunun dikkati günlük değişken sorunlara yönelerek yapısal koşulları gözden kaçırmaktadır. Aynı zamanda kısa sürede nedenlerin değişmeyeceği düşünülerek teslimiyet yayılıyor. Bu durum en çok bununla ilgilenen yurttaşlarda yayılan bir zehir gibi “yapılanların boşuna olduğu” düşüncesini oluşturmaktadır. Kamuoyu tartışmalarında bunun tersinin sesi yükselmektedir. Toplumun morali (“ilticacılar Hırvatistan’ı ezip geçiyor”, “mülteci sorunu keskinleşiyor” vb. sözlerle) yükseltilmektedir. Aksi halde geniş, ama duygusal bir yardımseverlik egemen olurdu. Bu nedenle içinde bulunanlar tehdit altındadır. Irkçılık raporları, şiddet içerdiğinden, yurttaşların sorumluluğunda olmayan haber unsuru olarak kabul edilmektedir.

Bugünkü tartışmalarda aşağıdaki dört etmen benim için özellikle önemlidir:

1. **Yasalarda ve siyasetteki karışıklık** çok ciddi bir sorundur. Bir yanda işgücü piyasası ve göç politikası, diğer tarafta temelde onlardan farklı bir mantık izleyen iltica politikası. Bu sadece değişik yasa alanlarını içermiyor. Federal Almanya 1955’ten itibaren iş piyasası politikasını başarıyla yürütmüş, kendi yararına ve tümüyle faydacı düşüncelerle tasarlanmış göçü

kullanmıştır. Bu az ya da çok çatışma ve sorunlarla bağlantılı olsa da, genelde başarılı olmuştur. İş piyasasının her zaman kullanacağı işgücü de her zaman var olmuştur. Almanya’da sözde entegrasyon, en azından diğer Avrupa ülkelerine göre, başarılı olmuştur. Göçmenler, geri dönüşe zorlanarak, toplumun alt bölümündeki mütevazı yerleriyle ve benzeri süreçlerle kendilerine düşen bedeli ödemişlerdir. Bu politika ve bunun için uzun yıllardır sürdürülen ekonomik coşku propagandası yaşanan bir ülkenin çıkarları için hızlandırılmaktadır. Zaten Süssmuth Komisyonu, 14 yıl önce, iş piyasası politikasının insani sonuçlarını dikkate alan geniş bir öneri ortaya koymuştu. Ve yıllardan beri yazmaktan parmakları yorulan “Pro-Asyl”ın Afrika’ya göçmenlik için koridor açma talebi ise, bu ülkede uzun vadede işgücü piyasası sorunlarının yönetilir olması ve aynı zamana Afrika ülkelerindeki göç baskısının azaltılması yönündedir. Bu ve benzeri talepler reddedilmiş ve tepki gösterilmiştir. Ve Bavyera’daki ırkçı budalalar tarafından ya da Rheinlandpfalz’daki muhalefet liderleri tarafından hala bu tepki gösterilmektedir. Onların sözleri çoklukla “ilkel popülizm” kategorisinde yer alabilir.

Ama mülteci politikasının iş piyasasının çıkarlarıyla ilgisi yoktur. Anayasa ve 1953’te Alman yasası haline getirilmiş olan Cenevre Mülteci Sözleşmesi, münhasıran insani ve insan hakları dürtüsüyle hareket etmiştir. Bunda insanlık için kısıtlayıcı koşul yoktur. Belki de kişinin kendisi yorgunluğunu talep edebilir. Son üç hafta içinde haberlerden önce, mülteci sorununa ilişkin, Oktober Fest’in ve uluslararası otomobil fuarının açılışına ilişkin üç reklam spotu görene kadar bu dikkatimi çekmemişti. Kuşkusuz, iş piyasasında yıllardır çalınan göç davulu mültecilerin kabul edilmesini de kolaylaştırır, ama yine de tehlike altındadır. Çünkü yetkililerce hızla sona erdirilebilir. 28 Ağustos’ta Suriyeli mülteciler için Dublin Sözleşmesi’nin sona erdirilmesi tam da bu politikanın uygulanmasıdır. Biz sadece iş piyasası için yararlı olan ilticacıları kabul edebiliriz.

Kaiserslautern’de ikamet eden Palatin Kontu **Johann Casimir** 1579’dan itibaren böyle davranmıştı. Hollanda’dan sürülen Belçika Valonlarını kabul etmişti. Onlara din özgürlüğü ve vergi ayrıcalığı vermişti; onlar da Otterberg kentini çiçek bahçesine dönüştürmüşlerdi. Daha sonra bu bölgeye İsviçre’den gelen Mennotler yerleşti. Yani Frankfurt ve Brandenburg günümüze kadar süren mülteci yerleri haline geldi. Hangi mültecinin yararlı olduğuna da eyalet yöneticisi karar veriyordu.

Bugünkü yasal koşullarda iş piyasasında ilticacıların sınırlandırılması talebi insani gereklilikle yer değiştirmektedir. Şimdi bu mantık tersine çevrildi ve iltica hakkı budandı. İlticacılar yararlılığa göre davranılmaktadır. İş piyasasına katılım, Oturum Yasası’nın 1. maddesin-

de yazılı olduğu halde insancıl hale getirilememiştir. Hala niteliklilik düzeylerinin altında sefil bir ücretle geçici işe almalar egemendir, ulaşılan nitelik aşağılayıcı biçimde bilmezlikten gelinmektedir. Bir-iki yıl içinde göreceğimiz gibi, ayrıcalıklı ilticacılar da bir yedek (işsizler -ç.) ordusu oluşturacaklar, gereksinmeye bağlı olarak ayrıştırılacaklardır. Bu işlemin tüm göçmenlerin üzerinde bir etkisi olacaktır.

2. Politik ve toplumsal dramatikleşme nedeniyle **önceden göç etmiş olanların durumu da yeni bir tehlikeyle karşı karşıya**. Yasal durumlar kesin güvenceye alınmamış olan önceden göç etmiş olanların toplumun bir parçası olarak elde ettikleri güvenceler yeniden tartışma konusu oluyor. *Allgemeine Zeitung Mainz* gazetesinin bir haberinde (14.10.2015), Ren-Hessen bölgesindeki bir kasabada şiddetli çatışmaların olduğu bildiriliyor: "Türkiye kökenli İngelheim'lular ile iltica talebinde bulunan Suriyeliler arasındaki kavga tırmandı". Burada karşıtlık sunulurken, kolektif bilincin bir parçası yeniden üretiliyor ve vurgulanıyor. Bir grubun topluma ait olmadığı iki biçimde (sığınma talebi ve iltica) etiketlenirken, diğer grup, yerel topluma ait kabul edilirken "kökenleri"nin hala İngelheim'a dayanmadığı vurgusuna maruz kalıyor. İkinci grup "bir yerden başka yere aktarılmış"tır ve sadece bu nedenle "yerli" kabul ediliyor. Ama her iki grubun statüsü de ikili biçimde tanımlanıyor. İrkçilik, belirli bir hedef kitleye bağlı olarak hareket etmez, çünkü hedef kitle ona gerekçe sağlamaz. İrkçilik her zaman ırkçılığın kendisinden beslenir, her zaman kendisine bir hedef bulur ve kamuoyunda en çok sorun olanı seçer. Yeniden genel göç kuralı ortaya çıkıyor: Genelleştirilmiş ayrıştırma mekanizmaları kullanılarak sonradan gelenler ile önceden gelenler arasında hendekler açmak. Elbette **karşıt çıkarlar** da vardır: Kimileri ortama alışmaya çalışırken, diğerleri kendilerini tehdit altında hissedebilir, çünkü en azından kısmi de olsa topluma dahildirler. Burada katılımcı politikaların kendini inandırıcı kurullarla ortaya koyması gerekir. Bu açıdan göçmen örgütlerinin, özellikle de yerel danışma meclislerinin rolü büyüktür. Bu yeni bir şey değildir. Göç danışma meclislerinde sığınmacıların kendilerini temsil edebilme durumuna gelmeleri belli bir süre almışsa da, işbirliği yapılmış ve destek bulmuşlardır (elbette desteğin boyutu tartışılabilir). Ama şu anda henüz kendi sorunlarıyla uğraşan bu insanları entegrasyonla görevlendirmek olanaklı değildir. Tüm göçmenleri hangi sonuçların beklediği sorusu basitçe yanıtlanabilir: İlticacılar ve diğer göçmenler kısa bir alışma devresinden sonra sürekli oturma hakkına sahip olmalı ve üç yıl sonra yerel oy hakkı ve beş yıl sonra da vatandaşlık hakları verilmelidir. Bu talepler 1970'lerin sonlarından bu yana dile getirilmiş ve nedenleri açıklanmıştır.

3. Şu anda sığınmacılar ve tüm göçmenlerle ilişkilerde **devlet organlarının koşulsuz tarafsızlığa** sahip olmasının çok büyük bir değer olarak görüyorum. Sığınmacıların barınaklarına saldırı haberlerini yüzlerce kez okuduk. Federal Hükümet'in açıklamasına göre, Mayıs ayından itibaren sağ motifli suçların sayısı 968'e ulaşmıştır. Bunların 81'i şiddet içeren suçlar olup, 68'inde yaralanma olayları meydana geldiği kayıtlara geçmiştir. Hiçbir şüpheli hakkında tutuklama emri çıkartılmamıştır. Yıl başından bu yana sığınmacı barınaklarına düzenlenen yüz-

lerce terör eylemleri arasında sadece iki kez tutuklama emri verildiğini okudum. Bu da cinayete teşebbüs edildiğinin kesinleştiği durumlarda. Pek çok durumda bu eylemler arbede olarak nitelendirilip, tehlikesiz gösteriliyor, ama bunlar terör eylemleridir.

Polis ve Anayasayı Koruma Örgütü diğer hedef gruplarına farklı yaklaşıyor. Şiddet şüphesi bulunan yurtdışındaki bir grup için birisi para toplarsa, sadece hemen tutuklanmakla kalmıyor, ayrıca ağır cezalara çarptırılıyor. Gerçekten Anayasa Koruma Örgütü ne yapıyor? NPD'nin ilk kapatılma girişiminde bulunulurken, kendisi onların yapılarının öylesine içindeydi ki, yasak başarısız oldu. Anayasa Koruma Örgütü Başkanı terörün ülkeye göç etmesi konusunda uyarı yapıyor, ama terör çoktan ülkemizde ve önemsizleştiriliyor. Artık anayasanın Anayasa Koruma Örgütü olmadan daha iyi korunacağı kanısına vardım. Onun sağ oluşumlar üzerindeki göze, NSU terörü zamanlarına kıyasla daha da körleşmiş durumda.

Bu konuda polis ile siyah yoksul yurttaşlar arasındaki Amerikan iç savaşına bakmak aydınlatıcı olacaktır: Devlet organları, hukuk devleti ilkesine dayanan eşit davranma hakkını ırkçı nedenlerle yitirirlerse, demokrasi ve hukuk devleti için büyük bir uçurum oluşur. ABD'de sadece siyahlar beyaz polisler tarafından vurulmuyor, aynı zamanda polisler de siyah suçlular tarafından vuruluyor. Aslında polis ve yargı Almanya'daki göçmenlerin en çok güven duydukları kurumlardır. Bunu pek çok araştırma ortaya koymuştur. Göçmenler, buradaki durumlarını anavatanlarındaki duruma karşılaştırarak, burada **özgür bir hukuk devletinde** yaşadıkları için kendilerini mutlu hissediyorlar. Özellikle Kuzey Afrika'nın uzun yollarından geçen mülteciler, polis tarafından inanılmaz acılara maruz kalmışlar, işkence, şantaj ve zulüm görmüşlerdir. İtalyan gazeteci Fabrizio Gatti'nin "*Bilal. Avrupa Yolunda İlegal*" adlı kitabını okursanız, Akdeniz'de kendi arkadaşları boğulmadan önce pek çoğunun öldürüldüğünü görürsünüz. Bu nedenle polis ile kültürlerarası projeleri yoğunlaştırmak gerekir.

4. Tam da bu olası kritik durumda hukuk devletinin temellerini güçlendirmek gerekir. Eğer onlar biraz çalkantılı zamanlarda kararlılık göstermiyorlarsa, gelecekteki zor durumlarda nasıl olacaktır? Ne yazık ki Avrupa'dan olumlu hiçbir şey bekleyemeyiz. Oysa bugünkü Avrupa'nın oluşum süreci, ayrılmaz biçimde insanların harekete geçmesiyle ortaya çıkmıştır. Almanya'nın ilk işgücü alımı Avrupa Ekonomik Topluluğu'nun oluşumuyla eşzamanlı gelişmiştir. Bu durumdan Almanya özel biçimde yarar sağlamıştır. Ve Avrupa Birliği, iş piyasası sorununa esnek bir çözümü olanaklı kılmıştır. Piyasaların genişleme gereksinimini karşılama arzusu tetikleyici unsurdur. Avrupa Birliği'nin genişlemede süreklilik göstermesi, politik değil ekonomik nedenlere bağlıdır. Birçok durumda insan hakları talepleri ve hukuksal ve toplumsal devlet standartları yüzeysel kalmıştır. Sığınmacılara yaklaşım tarzı bunu nihayetinde gösteriyor. Sığınmacılar Avrupa Birliği'nin kutsal topraklarına ayak bastıkları yerde, Yunanistan ve İtalya'da kalmak zorunda olmalarından Almanya on yıl boyunca yararlanmıştı. Yani her ülke kendi çıkarları işlemeye başladı.

Ama Avrupa, özellikle kaçış nedenlerinin oluşumuna katkıda bulunuyor. Ayrıca ABD ve Suudi Arabistan'ın Suriye'ye karşı açtıkları sa-

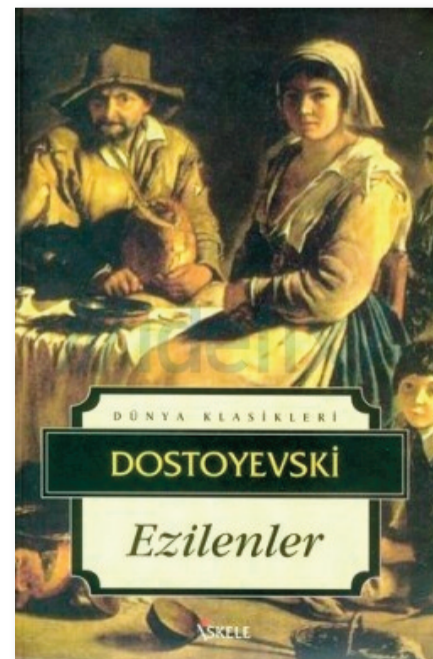
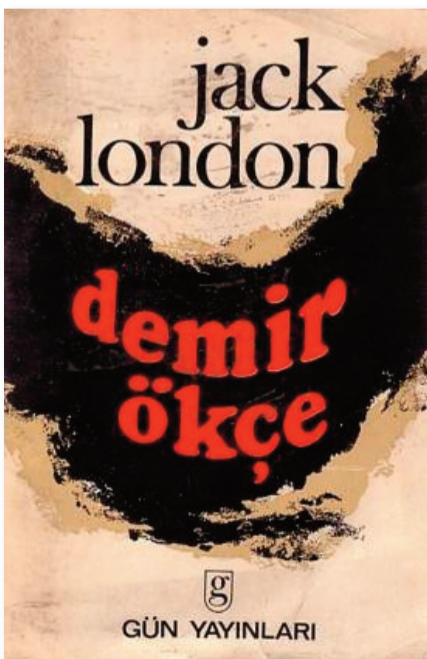
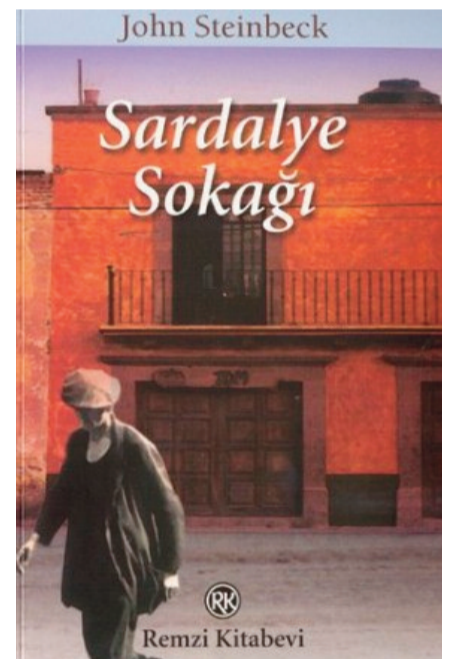
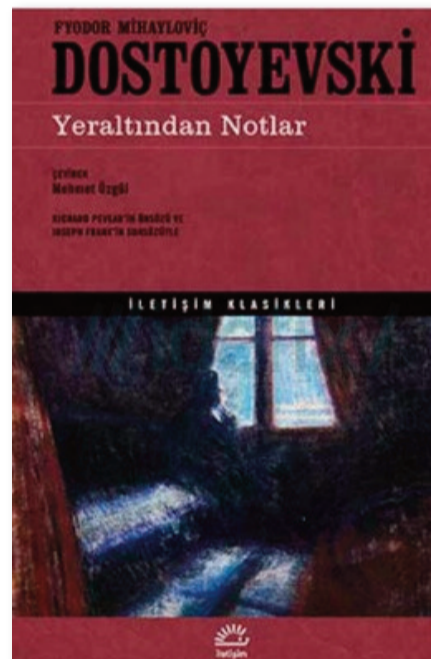
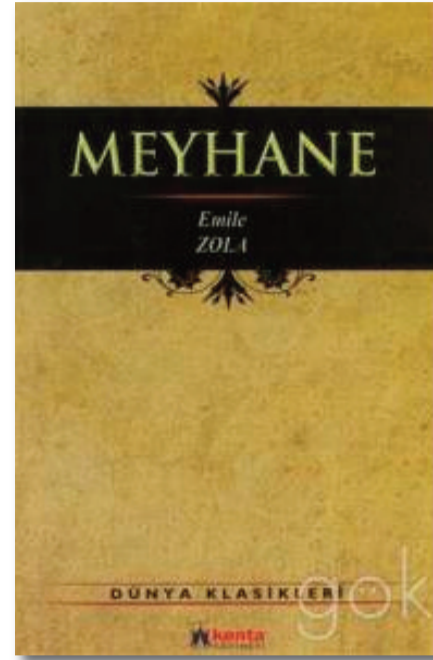
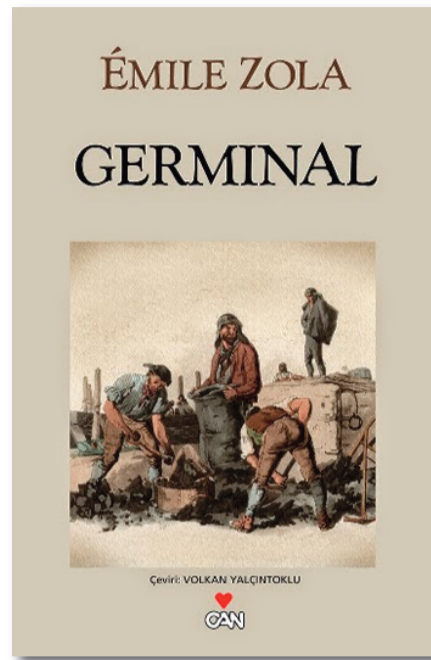
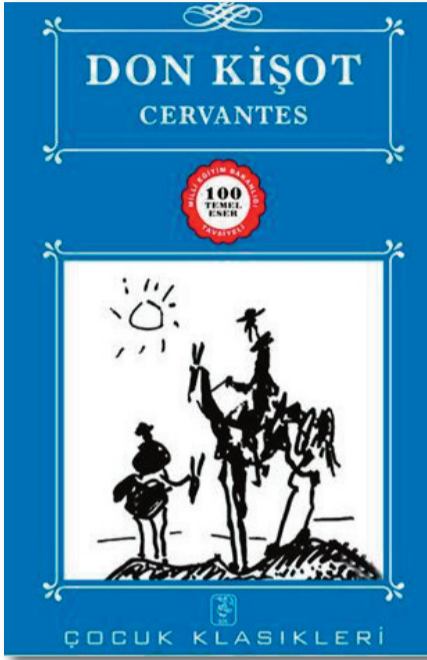
vaşa AB ve Almanya Federal Cumhuriyeti de katılmıştır. 2011 yılından itibaren Suriye'ye tam ambargo uygulamasına geçildi. Tarım ve gıda üretimi, her şeyden önce de ilaç üretimi çoktan tümüyle durmuş durumda. İlaçlar sadece karborsadan satın alınabiliyor ve fiyatları da son derece pahalı. Zavallı çocuklar gereksinimleri karşılanamadığı için ölüyorlar. Bu arada, Suriye'nin içindeki ve dışındaki mültecilerin sadece %15'inin Birleşmiş Milletler Dünya Gıda Programı kapsamında gıda güvencesine sahip olduklarını da belirtelim. AB ve Federal Cumhuriyet bugün ambargoyu kaldırabilir. Yapmıyorlar. Hükümete bu yönde yapılan çağrıya yanıt bile alınamadı. Ama kaçış nedenleriyle mücadele etmek gibi palavralar sıkılıyor. Belki de Suriye'deki savaşı sona erdirmek için girişilen diplomatik çabalar başarılı olabilir. Rusya Devlet Başkanı Putin bunu 2012 yılında önermişti, ama o artık bir düşman olarak görülüyor. Şovenizmde ve saldırgan dünya görüşlerinde tipik olan hastalıklı düşmanlık görüntüleri medyada yer edinmiş durumda. Bir başka örnek, Avrupa Afrika'ya karşı baskıcı ekonomik diktatörlük çizgisini izliyor. Hemen hemen tüm devletler kendi pazarlarını AB'den gelen ithal mallarına açmak zorunda kaldı. 2014'ten bu yana, Ekonomik Ortaklık Anlaşması, kalkınma politikalarının sonuçlarını yok ediyor. "Yerel üreticiler, Afrika pazarlarının Avrupa'dan gelen yüksek oranda sübvansede edilen ucuz ithal mallarıyla doldurulmasına direnemiyor. Zaten eskiden de Avrupa'nın av filoları, Batı Afrika kıyılarındaki balıkları tüketerek balıkçıların ve tüccarların geçimlerini tehdit altına almışlardı ve hala almaktadırlar. Şimdi Avrupa'da sadece göğüs kısımlarının işlendiği tavuklar baş gösteriyor. Tavuğun geri kalan kısmı indirimli fiyatlarla Afrika'ya ihraç ediliyor. Örneğin Kamerun'da çiftliklerini AB Kalkınma Yardımı'yla kurmuş olan küçük çiftçiler sırayla iflas ettiler" (Jochen Kelter).

Kaçış nedenleri uzun bir süreç içinde yaratılıyor. Bu nedenle onları indirgeme girişimleri sırf avutucu politik propagandayla eş anlamlıdır. Çünkü ne silah ihracatı politikasında ne de AB'nin uluslararası ticaret politikasında değişiklikler yapılıyor. Gerçekte, şu anda mültecilere karşı korunmak için sadece baskıcı önlemler alınıyor. Ama tam da bu Avrupa'nın uzun zamandır içinde bulunduğu çıkmazın derinleştiğinin işaretini veriyor. Birahane muhabbetlerinde yapılan şakanın doğruluğu korku verici: "Mültecilerin Almanya'ya gelişleri kaç mal oluyor? On milyara! Peki, Almanya'dan kaçan mülteciler kaç geliyor? Yüz milyara! Hangi mülteciler? Vergi kaçakçıları!"

Ve Avrupa Komisyonu'nun başında vergi kaçırınların yararına bu sistemi inşa etmekten başka işi olmayan bir politikacı var.

Bir yandan yurttaşların yardıma katılımları, diğer taraftan sığınmacılara karşı militanca savunma girişimleri toplumu bölüyor. Politik korkuları kullanmakta ve medya da onları körüklemektedir. Ama toplumun bütün olarak kendi içine kapanacağı henüz kesinleşmedi. İşgücü gereksinimi ve Anayasa Mahkemesi tarafından güvenceye alınmış olan insan haklarına bağlılık hala tolu mu açık tutmaktadır. Sonuç olarak köken farklılığının ayrımcılığa yol açmaması için yapılacak daha çok iş var. Bunu yapabilmek için sadece anayasamıza sarılmamız, anayasa temelinde sarsılmaz bir duruş sergilememiz gerekiyor.

Dünya Klasikleri





Suriyeli Sığınmacılar

Önce Yunanistan-Makedonya sınırında ortaya çıktılar. On binlerce Suriyeli Makedonya üzerinden Almanya'ya ulaşabilmek için sınır kapısına yığıldılar. Bu olayın trajik görüntülerinin basına yansmasıyla birlikte Almanya'da Suriyeli sığınmacılar (mülteciler) sorunu gündemin ilk sırasına oturdu.

İlk günlerde 50-60 bin sığınmacıdan söz edildi. Daha sonra Almanya'nın 450 bin Suriyeli sığınmacıya "evsahipliği" yapabileceği söylendi. Hükümet ortağı SPD Genel Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Sigmar Gabriel ise, "Birçok gelişme bizim bu sene Alman hükümetinin açıkladığı gibi 800 bin sığınmacıyı değil bir milyon sığınmacıyı kabul edeceğimizi gösteriyor" dedi.

Tüm bu açıklamalar ve haberler karşısında Alman toplumu hızla gerilmeye başladı. Aşırı-sağcı örgütler güç kazanırken, yabancı düşmanlığı toplumun değişik kesimlerini etkilemeye başladı.

Almanya'ya geçişte "transit ülke" konumunda olan Macaristan'ın sağcı Başbakanı sağcı Viktor Orbán "ülkesinin Avrupa'nın Hristiyan köklerinin tehdit eden sığınmacılarla istila edildiğini" söyledi.

Tartışmalara Bavyera Eyaleti başbakanı ve CSU Genel Başkanı Horst Seehofer katıldı. Seehofer, Macaristan'daki Suriyeli sığınmacıların Almanya'ya gelmesine izin verilmesinin "uzun süre uğraştıracak bir hata" olarak niteledi.

Basın üzerinden yürütülen bu tartışmalar sonunda hükümet içinde anlaşmazlıklara yol açtı. Hükümetin küçük ortağı CSU Suriyeli sığınmacıların sınırlandırılmasını, Almanya sınırında toplama ve kayıt merkezleri açılmasını, ilticası kabul edilenlerin haklarının belli ölçülerde sınırlandırılmasını açık ve kesin bir biçimde ortaya koyması üzerine hükümetin devam edip etmeyeceği gündeme geldi. Bunun üze-

rine Merkel, Gabriel ve Seehofer arasında üçlü bir zirve yapıldı.

Zirvede alınan kararlara göre, Almanya içinde üç veya en fazla beş yerde özel kayıt merkezleri oluşturulacak. İlk kayıt merkezleri Bamberg ve Manching kentlerinde tesis edilecek. Tedbirler kataloğunda mültecilere önemli yaptırımlar da geliyor. Özel kayıt merkezlerine yerleştirilen mülteciler buldukları yerin dışına çıkamayacak. Bu kuralı ihlal edenlere yardım kesilecek ve iltica işlemi duracak. İkinci kez ihlal durumunda hemen sınır dışı edilecek. İkinci olarak, geçici olarak Almanya'da kalma hakkı verilen mülteciler ilk iki yıl aile birleşiminden yararlanamayacak. Üçüncü olarak, Suriyeli sığınmacılara geçici koruma sağlanacak.

Almanya İçişleri Bakanı Thomas de Maizière tarafından açıklanan karara göre mültecilik hakkı tanınan Suriyeli sığınmacılar bu haktan 3 yıl yararlanabilecek ve bu süre sonunda tekrar başvurmak zorunda kalacak. Ayrıca mültecilik hakkı alanlar, ilk 2 yıl boyunca geride kalan Suriyeli ailelerini yanlarına davet edemeyecek.

Maizière Deutschlandradio'ya yaptığı açıklamada Suriyeli sığınmacılara ilişkin, "Gelecekte Suriyelilere şunu diyeceğiz: Sizlere koruma sağlayacağız, ancak bu 'geçici koruma' dediğimiz, sınırlı bir süre için verilen koruma kapsamında olacak ve bu statü aile birleşimini kapsamayacak" ifadelerini kullandı.

Transit Bölge

Hıristiyan Birlik Partileri, iltica hakkı elde etme şansı olmayan sığınmacıların, ülkelerine daha hızlı şekilde gönderilebilmesi için kurulacak transit bölgelerde tutulmasını talep ediyor. Bu hızlı inceleme sürecinin özellikle 'güvenli menşe ülkeler' olarak kabul edilen ülkelerden gelen sığınmacılar

için geçerli olması isteniyor.

"Transit bölge" oluşturulması önerisi SPD'nin tepkisini çekiyor. Sosyal Demokrat Partili Adalet Bakanı Heiko Maas, "Bizim pozisyonumuz değişmedi ve gayet açık: Bizimle bu bölgeler oluşturulmayacak. Almanya sınırında kitlesel hapisaneler kurulması, problemi çözmekten ziyade problem yaratır" dedi. SPD Başkan Vekili Ralf Stegner de küçük koalisyon ortağı Hıristiyan Sosyal Birlik'in (CSU) aşırı sağcı grupların baskısıyla kamuoyunun desteğini kazanmaya çalıştığını ifade etti.



'Toplum uzun vadede kaldıramaz'

Öte yandan Almanya eski Cumhurbaşkanı Christian Wulff, Neue Osnabrücker gazetesine verdiği demeçte, ülkenin sığınmacı akınını sınırlaması gerektiğini düşündüğünü söyledi. Kimlerin Almanya'ya gelebileceği konusunda kriterlerin olması gerektiğini savunan Wulff, "Bize sığınma başvurusunda bulunan herkes politik sığınmacı statüsü için gereken şartları yerine getirmiyor" diye konuştu. Göçün yasal sınırlarının net bir biçimde çizilmemesi halinde, Alman toplumunun uzun vadede bu durumu kaldıramayacağını vurgulayan eski Cumhurbaşkanı, başka kültür ve dinlere mensup yüzbinlerce insanın uyum sürecinin de oldukça zorlu bir süreç olduğunu belirtti. Wulff, "Bu zorlu görevin üstesinden ancak sorunlar hakkında konuşup, üzerinde durursak gelebiliriz" dedi.

